

ความรักใน รอยรอย

ทรายร้อนรัก ภาค 2

ธยาดา (ชนิตรนันท์)

ความหวานแห่งรักที่รินรดรอยทราย
เพียงพอที่จะต้านทานลมร้อน
และหล่อเลี้ยงหัวใจให้แข็งแกร่ง

ชื่อหนังสือ

ทอมรักในรอยทราย

(ทรายร่อนรัก ภาค 2)

บทประพันธ์

ธยาดา (ชนิตร์นันท์)

ปีที่จัดทำ

พิมพ์ครั้งที่ 1 เดือนมกราคม 2557 สนพ.มายเลิฟ

ราคา e-book

99.- บาท

จำนวนหน้า

470 หน้า

บรรณาธิการ

ชนิตร์นันท์

ออกแบบปก

PiCcy Cover

ISBN

-

จัดทำและจำหน่ายอีบุ๊กโดย ในสวนรักสำนักพิมพ์

เลขที่ 2/22 ม.10 ต.ไชยสอ อ.ชุมแพ

จ.ขอนแก่น 40130

โทรศัพท์.098-594-6942

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ 2537 ไม่อนุญาตให้
สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดไปเผยแพร่ เว้นแต่
ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

จากใจนักเขียน

ความรักที่เกิดจากหัวใจสองดวงตรงกันอาจจะเรียกได้ว่าหอมหวานตั้งเริ่ดด้วยกลีบกุหลาบ หากแต่ความรักนั้นก่อเกิดในดินแดนแห่งทะเลทรายอาจต้องเผชิญกับความร้อนแรงของทะเลทรายยามกลางวันและความเหน็บหนาวในยามค่ำคืน ตันรักที่จะเจริญงอกงามได้นั้นย่อมต้องปรับตัวและหัวใจให้รับได้ในสิ่งที่เปลี่ยนแปลงและอยู่ร่วมได้อย่างมีความสุข

ทว่าแค่เพียงความรักและเชื่อใจจะเพียงพอที่จะต้านทานแรงลมร้อนแห่งทะเลทรายและหล่อเลี้ยงหัวใจให้แข็งแกร่งได้หรือไม่

“ทรายร้อนรัก ๒ : หวานรักในรอยทราย” กล่าวถึงความรักในมุมมองของ “ซีคพีรอส” และ “น้ำตาล”

ความรัก..ใช่มีเพียง “รัก” จากคนสองคน แต่รักต้องหมายรวมถึงความไว้วางใจและรับฟังในเหตุผลของกันและกัน เส้นทางความรักจึงจะบรรจบและเคียงคู่กันและกันตลอดไปได้ มาร่วมเป็นกำลังใจและเรียนรู้ในความรักของคนทั้งคู่ไปด้วยกันค่ะ

ผู้เขียนขอฝาก 'ในสวนรัก สำนักพิมพ์' ไว้ในอ้อมใจของ
เพื่อนๆ ด้วยนะคะ

ทักทายพูดคุยกับผู้เขียนได้ที่...

เฟสบุ๊ก : ชนิตร์นันท์ จำปาลาว พูลสวัสดิ์รัตนพงษ์

แฟนเพจ : ชนิตร์นันท์ ธยาตา จำปาลาว นักเขียน

Id line : tongta2007

Tel. 098-594-6942

เพราะเรามีความรัก เราจึงมีจินตนาการ

ตอนที่ 1

มือที่กำลังสาละวนกับการปักเม็ดมุกบนชุดเจ้าสาวที่ประดับอยู่บนหุ่นหน้าร้านต้องชะงักเพราะความรู้สึกถึงสิ่งไม่ธรรมดาบางอย่าง ดวงตากลมโตเขม่นมองร้านอาหารฝั่งตรงกันข้ามซึ่งก็ไม่ได้เห็นอะไรมากไปกว่ากระจกสีชาที่สามารถมองเห็นลูกค้าที่มาใช้บริการในร้านได้อย่างรางเลือน

ความรู้สึกไม่ดีเหมือนถูกจ้องมองทำให้ศีรษะส่ายไปมาก่อนจะก้มหน้าก้มตาทั้งปักทั้งสอยชุดเจ้าสาวที่หุ่นสวมใส่อยู่ต่อไป เพราะเป็นชุดที่ต้องโชว์หน้าร้านทำให้ต้องเน้นให้เข้ารูปหุ่นมากที่สุดและเธอก็ต้องเร่งมือให้เสร็จก่อนการเปิดตัวคอลเลคชั่นใหม่ในวันพรุ่งนี้ งานที่คิดว่าจะทำให้เสร็จอย่างรวดเร็วกลับมาเสียเวลาเพราะความรู้สึกก่อกวนที่เกิดในหลายวันที่ผ่านมาซึ่งมันทำให้เธอไม่มีสมาธิ

“น้ำตาล เสร็จยัง ห้างจะปิดแล้วนะ ถ้าไม่เสร็จมาต่อตอนเช้าให้พี่ละกัน แต่ต้องสัญญาว่าจะมาแต่เช้าจริง ๆ นะ”

เสียงพื้หนูนิตหรือนิตรวีสาวเทียมร่างบอบบางที่เหมือน
ผู้หญิงมากที่สุดถ้าไม่รวมเสียงพูดแหบๆ ดัดๆ นั้น

“อีกแป๊บเดียวคะพื้หนูนิต เดี่ยวน้ำตาลสอยข้างเอวนี้เสร็จก็โอ
แล้วคะพื้”

เสียงหวานพร้อมใบหน้าหันกลับไปบอกก่อนจะหันไปเพ่ง
สายตากับจุดที่ต้องสอยเก็บอีกครั้ง

“นี่! น้ำตาล แล้วข้อเสนอของเพื่อน่น้ำตาลคิดยังไง รับไว้
หรือเปล่า”

“ก็.. น้ำตาลก็ต้องขอคิดดูก่อนคะ ไปไกลบ้านน้ำตาลก็อด
คิดถึงพ่อกับแม่ไม่ได้”

“อ้าว! ก็ไหนบอกว่าพื้ชายเราเขาจะไปอยู่ที่นั่นด้วยไง”

“ก็คงจะต้องอีก 3-4 เดือนคะ พื้เอนะเขาต้องทำเรื่องย้าย
เรื่องเอกสารหลายอย่าง เพราะพื้เขาคงจะไปตั้งรกรากที่นั่นจริงๆ
กว่าจะไปก็คงจะทันไอ้ตัวน้อยออกมาพอดีนะคะ”

ปากพูดแต่ตาและมือก็ยังคงทำหน้าที่ไม่หยุด

“แล้วสรุปเรานะตัดสินใจยังไง พื้เอนะไม่อยากให้เราไปหอกนะ
ขาดน้ำตาลไปคนร้านพื้ยุ่งแน่”

“แหม.. พี่หนูนิดก็ พี่ก็ให้ค่าจ้างแพงๆ หน่อยซิคะ เดือนละห้าหมื่นใครจะเอา”

น้ำตาลพูดในอารมณ์ล้อเลียนเพราะค่าจ้างที่นิตรวีให้เธอนั้นถือว่าแพงกว่าที่อื่นมาก และยังกล้าให้เด็กที่เพิ่งมีประสบการณ์แค่นี้

“โห! หล่อน ช่างกล้าชะละ กล้าพูดมาก ลองใครมันรู้ว่าฉันให้ห้าหมื่นไม่รวม 10% จากยอดขายมีหวังได้แจ้นมาเป็นโหลแน่ฉันนะไม่อยากแย่งงานคนอื่น แค่นี้ฉันก็รวยจะตายแล้ว กลัวตายแล้วไม่ต้องใช้พิน”

คำพูดลากยาวใส่จริตจนทำให้แยกแยะระหว่างสาวเทียมกับสาวแท้ได้อย่างง่าย ก่อนจะเงยบลงเพราะเห็นสายตางๆ ของน้ำตาลที่มองตรงมา

“ก็เงินมันเยอะจนต้องเอาแทนพินสำหรับเผ่าไถย่ะ แหม.. ทำเป็นไม่เข้าใจ แม่พวกคนรวย คนอะร้ายทำงานแค่สามเดือนมีเงินเก็บเป็นแสน เซอะ! รวยแล้วก็ทิ้งกัน”

“หึหึหึ.. พี่หนูนิดนี่ เดี่ยวน้ำตาลก็เปลี่ยนใจไม่เอาซีคหล่อๆ มาฝากเสียเลย ปล่อยให้เหี่ยวอยู่อย่างนี้แหละ”

“No No No.. จะออกงานฉันไม่ว่า แต่สัญญาห้ามลืม โดยเฉพาะท่านซี้คสุดหล่อคนนั้น โอ้ย.. อกหนูนิดจะแตก คนอะไรไม่รู้ หล่อระเบิดระเบ้อ หล่อไม่บันยะบันยัง หล่อไม่แบ่งปันเพื่อนฝูง โอว.. ใครได้ไปเป็นสามีโซคดีตาย อ้วยยยย...”

น้ำตาลหัวเราะขำกับท่าทางและเสียงที่เป็นเอามากของนิตรวี ที่มักจะหลุดท่าทางกูลสตรีที่เจ้าตัวพยายามทำให้เหมือนมาก กลายเป็นนางแมวสาวอยากขย้ำเหยื่อในทุกครั้งที่พูดถึงซี้คสุดหล่อ นั้น “ซี้คฟิรอส” เจ้าของนามที่ปฏิเสธไม่ได้ว่าหล่อจริง เขาหล่อมาก ถ้ามาอยู่เมืองไทยสงสัยจะได้เป็นพระเอกหนังแน่ๆ คนหล่อที่สร้างความตื่นเต้นให้กับหัวใจทุกครั้งและครั้งนี้ก็เช่นกัน

“ได้ซอร์บ ซี้คคา”

เสียงทุ้มล่อเลียนในวันวานเหมือนยังก้องอยู่ในความรู้สึก แผงอกแกร่งที่เธอพึงอิงשבבวกับกลิ่นน้ำหอมหลังโกนหวดอ่อนๆ ที่โชยมา ทุกสิ่งทุกอย่างนั้นแม้จะไม่รวมหน้าตาที่หล่อมากๆ นั่นก็ทำให้เขามีเสน่ห์ต่อเพศตรงข้ามได้อย่างล้นเหลือ ซึ่งไม่น่าแปลกที่มักจะเห็นข่าวต่างประเทศประโคมข่าวเรื่องคู่ควงของซี้คหนุ่มหล่อนี้เสมอๆ คงมีแต่เพียงเธอเท่านั้นที่ยังคิดถึงดวงตาสีทองคู่นั้นยามทอดสายตาที่เธอคิดไปเองว่ามันเป็น “แววอลัย” ที่เขาส่งมา มีแต่เธอเท่านั้นที่

ยังละเมอเพ้อหาเขาอยู่ในทุกจังหวะการเต้นของหัวใจ แต่เขาละ..
ปานนี้แม้นางแบบเวเนซ คนล่าสุดจะคงไปทำงานต่อถึงงานแล้วก็ไม่รู้

“น้ำตาล น้ำตาล!”

“ว้าย! โอ๊ะ!”

น้ำตาลสะดุ้งตกใจกับเสียงเรียกและความรู้สึกเจ็บแปลบที่
ปลายนิ้ว

“ตายแล้ว! น้ำตาล พี่ขอโทษ พี่ก็เห็นเราใจลอย ขอโทษจริงๆ
ขอโทษจริงๆ”

นิตรวีหันรีหันขวางก่อนจะหยิบกระดาษทิชชูไกล้อมือขึ้นมาซับ
เลือดที่ซึมออกมาเพราะรอยเข็มตำที่ปลายนิ้วของน้ำตาล

“พี่หนูนิดไม่เป็นไรค่ะ นิดเดียว ไกลหัวใจน้ำตาลเยอะ”

“จ้..แม่คนเก่ง ที่ว่าไกลเยอะนะ เพราะหัวใจอยู่ที่อาร์ندا
หรือเปล่า ฮะ!”

ใบหน้าจิ้มลิ้มที่ชะงักไปทำให้นิตรวีถึงกับหน้าเหวอ ก่อนจะ
หันไปสนใจกับเสียงเรียกจากด้านนอกร้าน

“พี่หนูนิดคร๊าบ พี่หนูนิด พี่หนูนิดคร๊าบ..”

หนุ่มนักศึกษากลุ่มใหญ่ที่เดินผ่านหน้าร้านพร้อมตะโกนเข้า
ไปทักทายเมื่อเห็นว่านิตรวีและพี่สาวคนสวยกำลังยืนจัดหุ่นใส่ชุด

เจ้าสาวอยู่ที่ตู้โชว์ด้านหน้า โดยเฉพาะพี่สาวคนสวยที่มองมาอย่าง
ตื่นๆ นั้นยิ่งทำให้นักศึกษากลุ่มนั้น ทั้งชื่นทั้งอายและอยากแซวเข้าไปใหญ่ นิตรวีแจกยิ้มให้หนุ่มๆ อย่างไม่เหินหวงเพราะคุ้นเคยกันเป็นอย่างดีก็เพราะชั้นใต้ดินของห้างสรรพสินค้าแห่งนี้เป็นศูนย์
การศึกษาของมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง นักศึกษากลุ่มนี้จึงนับว่าคุ้น
หน้าคุ้นตากันดี

“พี่น้ำตาลคร้าบ กลับบ้านดีๆ นะครับ ระวังอย่าทำหัวใจผม
ร่วง”

เสียงแซวพร้อมเพื่อนหัวเราะซ้ำทำให้น้ำตาลเปลี่ยนเป็นยิ้ม
หวานทักทายก่อนจะยกมือบ๊ายบายตอบเมื่อหนุ่มๆ บ๊ายบายส่งมา
ให้

“โอ.. ถ้าน้ำตาลไม่อยู่ หนุ่มๆ พวกนี้จะโอบมาให้พี่ได้ดื่มกิน
ทางสายตาบ้างมัยน่า.. มีหวังไม่เดินเฉียดมาอีกแน่”

“หึหึหึ.. พี่หนูนิตก็ ตลกอีกและ ก็หาแฟนซิคะ จะได้ไม่เหงา”

“รู้ได้ไงยะหล่อน นั้นแหละตัวเหิงาเลยแหละ เวลาอยู่คนเดียว
ก็ไม่เหงาเท่าไรหรือเหิงาก็อาจทนได้ แต่พอเคยชินกับอยู่สองคน
ขึ้นมาละก็ ห่างกันหน่อยเหิงาตายเลย”

“จริงหรอคะ”

“จริงแต่.. ไม่เชื่อเหอ”

“เปลี่ยนจากจริงได้ มาเป็นจริงจะดีกว่ามั้ยะ”

“เออใช่..เงี... ถ้าน้ำตาลไม่อยู่ใครจะคอยสอนพี่ละ พี่ถึงจะไม่
หลุดไค้คำแบบนั้นอะ ทำไงดี”

ท่าทางงอแงของนิตรวีถึงกับทำให้น้ำตาลหัวเราะก๊าก เพราะ
ไอ้ที่กำลังแสดงกิริยาอยู่นี้ก็ไม่ได้น่าดูเลยสักนิด อีกหน้าที่หนึ่งที่ต้อง
ทำตลอด 3 เดือนที่กลับมาเมืองไทยนอกเหนือจากเป็นดีไซด์เนอร์
ชุดเจ้าสาวให้กับ “นิตรวีเวดดิ้ง” ก็คือ การคอยย้ำเตือนถึงกิริยาที่กุล
สตรีที่ดีพึงกระทำให้กับพี่หนูหนิดหรือนายนิตรวี ชื่อตามบัตร
ประชาชนที่เจ้าตัวภูมิใจนักหนาว่าช่างเข้ากับตัวตนที่แท้จริงของเธอ
เสียจริง

หนึ่งสาวแท้กับอีกหนึ่งสาวเทียมที่ต่างหัวเราะให้กันอย่าง
สนุกสนานทำให้คนที่จ้องมองมาจากร้านอาหารฝั่งตรงกันข้าม
เหมือนจะไม่พอใจอะไรขึ้นมาตื้อๆ ก็เพราะเห็นๆ กันอยู่ว่านักศึกษา
ชายกลุ่มใหญ่ที่เดินจากไปนั้นแสดงท่าที่เหมือนพอใจเจ้าของร่างเล็ก
ที่ยืนเย็บชุดแต่งงานอยู่ในตู้โชว์นั้น

เรือนร่างเล็กๆ นั้นรับกับใบหน้าจิ้มลิ้มล่อมกรอบด้วยเรือน
ผมสีน้ำตาลเข้มปล่อยยั้งตัวยาวสยาย แม้นักศึกษาชายเหล่านั้นจะ

เป็นรุ่นน้องของเธอ ทว่าคำว่า “อายุเป็นเพียงตัวเลข” น่าจะใช้ได้ดี แต่เธอนี่ซิกกลับไม่รู้จักรางตัว แต่กลับโบกมือตอบรับนักศึกษาหนุ่มๆ เหล่านั้นหน้าระรื่นโดยไม่ได้คิดถึงนัยน้อยๆ ที่ถูกเข็มตำนั้นเลยสักนิด

ดวงตาที่ถูกปกปิดด้วยแว่นตาสีดำทึบสมัยเหมือนจะกรุ่นไปด้วยอารมณ์บางอย่างก่อนจะถอนหายใจออกมา แต่แล้วก็เหมือนจะนึกอะไรขึ้นได้นิ้วมือจึงยกขึ้นให้สัญญาณบริการในร้าน เด็กหนุ่มที่รอฟร้อมให้เขาเรียกได้ทุกเมื่อจึงรีบตรงไปยังลูกค้ากิตติมศักดิ์ในทันที เพราะหน้าที่ของเขาตลอดสัปดาห์ที่ผ่านมานี้ก็คือ ทำตามความต้องการของลูกค้าสุดหล่อนี้ทุกอย่าง

โต๊ะอาหารที่ถูกจองยกโซนตั้งแต่เวลาห้านาทียันห้านาทีในอัตราค่าเช่าแพงเว่อ ทำให้เขาได้รับคำสั่งให้ดูแลคุณลูกค้าเป็นอย่างดีที่สุด และหน้าที่ที่ผ่านมามาตลอดสัปดาห์ของเขาก็มีเพียง ติดตามหาข้อมูล ใครก็ได้ที่คุณลูกค้าต้องการและโดยเฉพาะมักจะเป็นคนที่เดินผ่านหน้าร้านหรือไม่ก็เข้าไปในเวดดิ้งฝั่งตรงกันข้ามทั้งสิ้น และครั้งนี้ก็คงเช่นกัน

ผีเสื้อที่กำลังก้าวออกจากประตูห้วงสรรพสินค้าต้องชะงัก เพราะความรู้สึกบางอย่างที่เกิดขึ้นอีกแล้วในรอบวันที่ผ่านมา

ใบหน้าหันขวับตามสัญญาณก่อนจะยิ้มเผยๆ ให้กับพนักงาน
เปิดประตูที่มองเธอด้วยสายตาแปลกๆ เพราะเธอจะเดินก็ไม่เดินแต่
กลับยืนขวางลูกค้ารายอื่นที่กำลังทยอยกันเดินออกเพราะเป็นเวลา
ใกล้ห้างจะปิด น้ำตาลค่อมศีรษะให้กับทั้งลูกค้าที่มาใช้บริการของ
ห้างและทั้งพี่ยามสุดหล่อที่เธอสร้างวีรกรรมเป็นๆ เข้าให้อีกแล้ว
ก่อนจะรีบเดินจี้ไปที่รถยนต์ที่จอดหนึ่งสนิทตั้งแต่ช่วงสายจนถึงเกือบ
เวลาห้างปิดของวันนี้

“แกเป็นอะไรของแกไอ้น้ำตาล เพี้ยนไปแล้วหรือไง ถ้าแกไม่
เพี้ยน.. งานนี้ก็มีผลออกล่ะวะ บรื้อออออ..”

น้ำตาลหันซ้ายหันขวาเมื่อนึกถึงสิ่งที่ให้ความรู้สึกเหมือนมี
ใครหรืออะไรสักอย่างติดตามเธอตลอดทั้งช่วงวันที่ผ่านมา และไม่ใช่ว่า
แค่วันนี้แต่มันเป็นหลายวันแล้วต่างหาก ไม่ว่าจะอยู่ที่บ้าน จะไปที่
ร้าน หรือจะออกเดินทางไปไหนมาไหน ตลอดสัปดาห์ที่ผ่านมา ไอ้
ความรู้สึกเหมือนไม่ได้อยู่คนเดียวเหมือนจะยิ่งทวีความรุนแรงมาก
ยิ่งขึ้น

ถ้าเป็นคนจริงก็น่าจะได้เห็นอะไรหรือใครที่ผิดสังเกตบ้าง แต่
นี่..ไม่เลย และถ้าไม่ใช่คนมันจะเป็นอะไรไปได้ถ้าไม่ใช่.. ฝึ! คิดได้
อย่างนั้นคนกลัวผีขึ้นสมองก็รีบปีกรถออกไปโดยเร็ว ตามองตรงไป

ข้างหน้าไม่กล้าแม้แต่จะชำเลื่องมองกระจกด้านข้างหรือกระจกมอง
หลังเลยสักนิดเพราะกลัวเหลือเกินว่าจะได้เห็นอะไรๆ ที่ไม่พึง
ปรารถนานั้นผ่านเข้ามาในโลกทัศน์

เงาดำวูบวาบเหมือนจะหลบลี้ออกไปจากบริเวณนั้นก่อนที่
รถยนต์คันหนึ่งที่จะจอดอยู่ไม่ไกลจะสตาร์ทขึ้นและตรงไปในทิศทางที่
รถญี่ปุ่นคันเก้ของเธอยานแล่นไปทันที แต่ยังไม่วายที่ดวงตาคน
เข้มทรงอำนาจจะชำเลื่องมองป้ายชื่อบอกทางตรงไปยังศูนย์การศึกษา
ของมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งซึ่งเป็นไปตามคำที่บริกรหนุ่มนั้นบอกทุก
ประการ รอยยิ้มปรากฏที่มุมปากเก้เมื่อนึกถึงคนร่างเล็กที่ทำท่าทาง
เป็นๆ หวาดผวานั้น ก็เพราะความเป็นนี้แหละที่ทำให้เขาต้องมาที่นี่
..เมืองไทย

“น้ำตาล..เป็นอะไรหรือเปล่าสีหน้าดูไม่ค่อยดีเลย”

น้ำตาลเงยหน้าขึ้นจากภาพสเกตตรงหน้าก่อนจะยิ้มให้กับคน
ที่ก้าวเข้ามาใหม่อย่างแจ่มใสที่สุดเท่าที่จะทำได้พร้อมกับกางแขนจน
สุดกว้างรอรับคนตรงหน้าเข้ามาสวมกอด

“ฮาน่า.. มาตั้งแต่เมื่อไหร่แล้วพี่เอล่ะ”

“อีม.. มาได้สักพักแล้ว และก็นานพอที่จะเห็นใครไม่รู้หนึ่ง
เหม่อถึง.. เอริทเอาของเก็บในครัวแหละ”

ฮาน่าคลายอ้อมกอดก่อนจะพูดหยอกเย้าเพราะคิดว่าน้ำตาล
คงกำลังนั่งคิดถึงคนไกลๆ ของเธออยู่แน่ๆ

“บ้านา! ฉันจะไปคิดถึงใครได้ แคมีเรื่องไม่สบายใจนิด
หน่อย”

“หือ! ใครทำอะไรให้น้ำตาลไม่สบายใจ เดี่ยวจะให้พี่เอไป
จัดการให้ไหน..ที่ไหนบอกมาเลยน้ำตาล บอกมา”

ฮาน่าที่ทำท่าทางซึ่งซึ่งเรียกรอยยิ้มได้จากคนหน้าอมทุกข์
ในทันที

“ไม่ใช่อะไรอย่างนั้น.. โอ้! แม่คุณ กำลังท้องกำลังไส้ เดี่ยว
ลูกก็ได้เล็ดออกมาพอดี”

เสียงอ่อนเสียงหวานของน้ำตาลกับคำเปรียบเปรยทำให้ฮาน่า
ยิ้มออกมาอย่างทะเล้นๆ ก่อนสีหน้าจะกระตุบวบด้วยความเจ็บ
ปนเสียวของตัวเองที่เจ้าตัวน้อยในท้องออกฤทธิ์อีกแล้ว

“โอ้! ลูกจ๋า แม่แค่ล้อคุณอาเล่นเท่านั้น อะไรกันยังไม่ได้มาเป็น
คุณป้าเลยก็หวงแทนเสียแล้ว หึหึหึ..”

คำพูดแซวของฮาน่าไม่ได้ทำให้สีหน้าหมองๆ นั้นดีขึ้นเลย คนที่เคยร่างบางแต่กลับกลายเป็นร่างอ้วนอ้ายเพราะน้ำหนักที่เพิ่มมากกว่า 10 กิโลกรัมในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมาเข้ามาสวมกอดเพื่อนรักพร้อมกับน้ำเสียงที่เริ่มอ่อนลงเพราะรู้แล้วว่าน้ำตาลนั้นกังวลใจมากมายเพียงใด

“แล้วมันเรื่องอะไรกันล่ะ ฮี! น้ำตาลเป็นอะไร ใครทำ..”

เรื่องราวที่น้ำตาลรู้สึกเหมือนจะโดนใครหรืออะไรบางอย่างติดตามอยู่ตลอดในช่วงสัปดาห์ที่ผ่านมาถูกถ่ายทอดให้ฮาน่ารับรู้ ซึ่งทำให้เธออยู่ในช่วงหวาดระแวงอย่างสุดๆ กลางคืนก็นอนไม่เต็มอิ่มกลางวันก็หลับไม่ได้เต็มตื่น

“แล้วจะทำไงต่อ”

เสียงทุ้มเอื่อยถามเมื่อน้องสาวแสนซนเล่าจบ อารัทธาที่เพิ่งเดินออกมาจากห้องครัวมาทันได้ยับยั้งสนทนานั้นด้วยเช่นกัน

“ทำไงล่ะคะพี่เอ พี่เอช่วยน้ำตาลด้วยสิ น้ำตาลรู้สึกจะกลายเป็นโรคจิตกจريتไปแล้วนะ มันต้องมีใครตามน้ำตาลแน่ๆ น้ำตาลแน่ใจ ไอ่โรคจิต!”

“แคร์ก..”

อารีธาล้าล็กน้ำส้มที่กำลังดื่มทำให้ฮาน่ามองมาอย่างแปลกใจแต่แล้วก็หันไปสนใจกับสิ่งที่น้ำตาลเล่าต่อ

“ถ้าน้ำตาลรู้ว่ามันเป็นใครนะ น้ำตาลจะแจ้งความจับมันเข้าคุกให้เช็ดไปเลย แล้วน้ำตาลน่าจะเอามันใส่ไปในห้องกระจกที่มันมองคนข้างนอกไม่เห็นแต่เราเห็นมัน จะเอาไปตั้งกลางห้างให้คนเขาดูกันเป็นของแปลกไปเลย ว่าไอ้คนโรคจิตมันหน้าตาเป็นยังไง ดูซิ! มันจะบ้าเหมือนที่น้ำตาลเป็นมั้ย”

คนหน้าจิ้มลิ้มเอ่ยออกมาอย่างแค้นๆ แต่คนฟังเหมือนจะยิ่งขำมากขึ้นแต่ก็ไม่กล้าที่จะหัวเราะออกมาเพราะสายตาศีรษะตาวานๆ นั้นส่งมาเหมือนจะบอกเป็นนกลายๆ ว่ามีเรื่องที่ต้องเคลียกัน

“เอาน่า อย่าเก็บมาใส่ใจเลย เดี่ยวคืนนี้ก็พาลนอนไม่หลับไปอีก พรุ่งนี้พี่วางไม่ได้เข้าออฟฟิศเดี๋ยวพี่ไปเป็นเพื่อนเองที่ร้านนะ และจะลองเดินสำรวจดูทั่วๆ ด้วย บางทีอาจจะเจอชายหนุ่มที่มาแอบดูน้ำตาลก็ได้นะ แล้วพี่จะพิจารณาเองว่าจะผ่านหรือไม่ผ่าน โอ้ย..”

“คะ.. แล้วพี่เอร์ู้ได้ไงคะ ว่าเป็นผู้ชาย”

“เอ่อ.. ก็เราบอกพี่เองว่าไอ้โรคจิต ก็ต้องเป็นผู้ชายดิ จริงมั้ย จริงมั้ยจะเมียจ๋า”

เสียงทุ้มตอบก่อนจะหันไปอดอดฮาน่าให้สับสน

“คงนั้นมั้งคะ พี่เอของน้ำตาลนะรู้ไปหมดอยู่แล้ว เดี่ยวจะดูซิว่าพรุ่งนี้จะได้เรื่องมัย ถ้าไม่ก็อด..”

คำสุดท้ายที่เป็นเพียงเสียงกระซิบทำให้อาร์ทาทถึงกับทำสีหน้าหวาดๆ ก่อนจะเข้าไปกอดร่างอวบอ้วนนั้นอย่างแสนรักและกอดไม่ได้ที่จะจุมพิตที่แก้มอวบอ้วนนั้นอีกหลายๆ ครั้งอย่างหมั่นเขี้ยว

น้ำตาลมองภาพความรักระหว่างพี่ชายและเพื่อนรักที่กลายเป็นพี่สะใภ้ได้กว่า 4 เดือนแล้วนับตั้งแต่ทั้งสองแต่งงานกัน และก็ เป็น 4 เดือนแล้วที่เธอจากมา โดยที่ไม่เคยได้รับข่าวคราวจากคนทางนั้นเลยสักนิด ดวงตากลมโตมีแววมองเจือปนก่อนจะปรับเปลี่ยนเป็นแจ่มใสดังเดิม เมื่อเห็นว่าดวงตาคมเข้มที่เจือไปด้วยความห่วงใยนั้นมองสบมาเช่นกัน

“นายอยู่ที่ไหน.. จริงเรื้อ.. ไม่ใช่มาทำเป็นคนโรคจิตแถวๆ นี้ นะ.. ถ้าอยากให้เชื่อก็จะเชื่อแต่ขอบอกไว้ก่อนเลยว่าน้องสาวเรานะกินไม่ได้นอนไม่หลับเพราะหวาดผวาว่าคนโรคจิตจ้องจะทำร้าย”

“พี่ชายว่ายังไงคะ”

ในทันทีที่เขาวางสายคนที่นั่งจ้องเขาโทรศัพท์ตาแป๋วอยู่นี้ก็อดไม่ได้ที่จะถาม

“อยู่สุเมตรากำลังร่วมงานเปิดศูนย์การศึกษาแห่งใหม่”

“อ้าว! จั๊นที่เราสงสัยก็ไม่ใช่ซิคะ อย่างนี้แล้วใครกันล่ะที่ไปชุ่ม
ดูน้ำตาลหรือว่าจะเป็นคนโรคจิตจริง ๆ เอิริทคะ.. เอิริท!”

สามีที่เหมือนจะอยู่ในวงค์ความคิดโดยไม่ได้สนใจในสิ่งที่
เธอเอ่ย ทำให้ฮาน่าต้องเรียกซ้ำอย่างงงๆ ในกิริยาที่เขาเป็นก่อนดวง
ตาหวานที่มากมายไปด้วยความรักนั้นจะส่งผ่านความห่วงใยไปให้

“ครับ.. ผมไม่เป็นอะไร แค่นึกสงสัยบางอย่างเท่านั้น”

“อะไรล่ะคะที่สงสัย แล้วเกี่ยวกับพี่ชายหรือเปล่า”

“ไม่หรอก.. เดี่ยวผมไปข้างนอกหน่อยนะ คุณแม่ยังสาวยัง
สวยต้องรีบนอนนะครับเดี๋ยวพักผ่อนไม่เพียงพอจะทำให้คุณลูกโมโห
เอาได้ แล้วคุณพ่อสุดหล่อก็ไม่อยากเจอเหวี่ยงด้วย”

คำพูดหยอกเย้าก่อนที่คนร่างสูงจะก้มลงมาหอมแก้มนวลที่
เริ่มซบสรีระเรือเสียพอดใหญ่ เพราะไอ้อาการเหวี่ยงที่เขาบอกนั้นคง
ไม่พ้นเรื่องที่เธอเหม็นชี่หน้าสามีทุกครั้งที่เกิดความเครียดจนไม่
อยากให้เขาเข้าใกล้ แต่ยิ่งเธอเหวี่ยงก็ยิ่งไปกระตุ้นความต้องการ
บางอย่างของเขามากยิ่งขึ้นเพราะ

“ฮาน่า.. คุณรู้มั๊ย เวลาคุณท้องนะ..เซ็กส์ี่มาก”

เสียงทุ้มสั้น ๆ ที่เอ่ยทุกครั้งยามแอบอิงชิดกันนั้นมันให้ความรู้สึกสั่นสะท้านขึ้นมาเสียตื้อ ๆ

“คิดลึกอีกแล้วนะเรานะ ไปละ.. กลับไม่ตึกนะจ๊ะ แต่ถ้ากลับเข้าจะโทรมาบอก”

“เอริท! อู๊ป!”

น้ำเสียงเฝ้าหวัดพร้อมสีหน้าท่าทางที่เหมือนบ่งบอกว่าจะไปในสถานที่ต้องห้ามทำให้ฮาน่าร้องเสียงหลงก่อนจะตกใจเพราะความอุบะวาทาบทับลงมาที่ริมฝีปากบอบบางอีกครั้ง และต้องยี้มกับคำทิ้งท้ายที่ฝากไว้ให้เล็ดลมฉีกปลานเล่น ๆ

“จะไม่มีใครได้ละทุลหั่ว แค่นี้ผมก็..เหนื่อยแล้ว หึหึหึ...”

ฮาน่ามองตามสามีของเธอที่เดินออกไปพลางฝ่ามือบางลูบไล้หน้าท้องที่นูนออกมาอย่างเห็นได้ชัดเจน เธอมีเวลาอีกแค่ 3 เดือนที่จะเตรียมตัวเป็นคุณแม่คนใหม่ แต่ปัญหาที่ต้องสะสางให้เสร็จก็คือเธอต้องการกลับไปคลอดชายหนุ่มน้อย ๆ นี่ที่อาร์ันดา เพราะต้องการให้ลูกที่เกิดมาอยู่ในฐานะท่านชายรัชทายาทแห่งอาร์ันดาอย่างถูกต้องตามกฎหมายอาร์ันดาทุกประการ แต่ทั้งหมดนี้ไม่ใช่เพราะต้องการครอบครองแผ่นดินอาร์ันดาต่อจากซิคีฟรอสผู้เป็นพี่ชายแต่เป็นเพราะไม่ต้องการให้มีคำครหาเกิดขึ้นในอนาคตหากซิคี

ฟิรอสไม่มีทายาทไว้สืบสายโลหิต และเหตุผลที่ลึกลงไปกว่านั้นที่ไม่มี
มีใครรู้ดีไปกว่าตัวเธอก็คือ เธอต้องการพาหัวใจที่หลุดลอยจากอาร์น
ดามาถึงเมืองไทยนี้..ไปส่งคืน

ที่สุเมตราหนึ่งในชนเผ่าแห่งอาร์นดา ในงานเลี้ยงต้อนรับ
บรรดาคณะของซัคฟิรอสและผู้ติดตามที่เดินทางมาเปิดศูนย์
การศึกษาครบวงจรแห่งใหม่ ซัคฟิรอสในชุดประจำชาติหนึ่งเป็น
ประธานในพิธีโดยมีองครักษ์หนึ่งคนบาช่างกาย บรรยาการสงวนเลี้ยง
เป็นไปอย่างชื่นมื่นสนุกสนาน ทว่าซัคฟิรอสที่หนึ่งเป็นประธานในพิธี
ได้แต่กำศีรษะน้อมรับหรือยินดีในสิ่งที่มีคนพูดคุยด้วยเท่านั้นหรือ
หากจะมีข้อโต้แย้งธำธ้องครักษ์คู่ใจก็จะเป็นผู้เอ่ยแทน เหตุเพราะ
ท่านซัคเป็นหวัดทำให้ไม่มีเสียงที่จะพูดและต้องปิดบังใบหน้าเพราะ
กลัวว่าจะเป็นการแพร่เชื้อหวัดไปถึงผู้ร่วมประชุมท่านอื่นๆ ด้วย

“น่าเสียดายนะขอรับที่ท่านซัคเป็นหวัด ไม่งั้นคงจะได้พูดคุย
กันได้ออกอรรถรสมากไปกว่านี้”

“นั่นสินะขอรับ เมื่อครั้งก่อนที่ท่านซัคแนะนำว่าเราควรจะ
ออกไปศึกษาดูงานที่ต่างประเทศบ้าง เพื่อที่จะได้นำมาปรับปรุง
ระบบต่างๆ ของอาร์นดาให้ทันสมัยสอดคล้องกับวิถีชีวิตที่ชนอาร์น

ดาเป็น กระผมก็เห็นด้วยและก็สนใจที่จะไปที่ประเทศไทยมากเลยนะขอรับ ท่านหญิงฮานาก็จะได้ตั้งใจที่พวกเราไปเยี่ยมด้วย ไซมัย”

คนพูดหันไปพยักพยิดกับคนอื่น ๆ ซึ่งก็ได้รับคำสนับสนุนกลับคืนมา ธาอีเอี้ยวตัวเข้าหาเมื่อท่านซีคฟิรอสที่นั่งฟังคำเจรจากันอย่างตั้งใจให้สัญญาณ ก่อนจะพยักหน้าเข้าใจพร้อมกับเอ่ยในสิ่งที่ท่านซีคต้องการพูด

“ท่านซีครู้สึกยินดีที่ทุกท่านให้ความสนใจกับสิ่งที่ท่านเสนอแนะ และยินดีที่พวกท่านทั้งหลายต้องการจะไปเยี่ยมเยือนประเทศไทย แต่นั่นคงต้องใช้เวลาเตรียมการกันหลายเดือนหน่อย เนื่องจากเราต้องติดต่อไปยังสถานทูตเพื่อขอความร่วมมือและคำแนะนำ อีกทั้งเราเองก็ยังต้องศึกษาเรื่องราวของประเทศไทยเพิ่มเติมจะได้ได้ประโยชน์สูงสุดในยามไปเยือน แต่อย่างไรก็ต้องขอขอบใจทุกท่านด้วยที่ให้ความสนใจในเรื่องนี้ ซึ่งนับว่าอาร์ันดาเราเดินมาถูกทางแล้ว”

ธาอีเอ่ยคำที่ท่านซีคฟิรอสต้องการสื่อสาร ในขณะที่องครักษ์นายหนึ่งทำหน้าที่จดบันทึกทุกรายละเอียดที่ได้พูดคุยกัน และอีกนายหนึ่งนั่งชนาบข้างท่านซีคอย่างป้องกันระวังภัยซึ่งเป็นหน้าที่ที่ต้องปฏิบัติและรักษาเท่าชีวิต

“ท่านธำธีขอรับ ดอกไม้งามแห่งสุเมตราพร้อมรอสำหรับท่านซิคฟิรอสและท่านองครักษ์ทุก ๆ ท่านแล้วนะขอรับ แต่น่าเสียดายที่กระผมเตรียมดอกไม้ไว้ถึง 5 นางด้วยกัน ท่านมากันแค่ 4 อีกนางหนึ่งนั้นหากจะขอให้ท่านซิคฟิรอสรับไว้ด้วยนั้นจะได้หรือไม่ เพราะไม่เช่นนั้นอีกนางก็ต้องเสียใจที่ไม่ได้อยู่รับใช้”

“เอ่อ.. เห็นที่จะรับไว้ไม่ได้ทั้ง 5 นางนะขอรับ เพราะท่านซิคเป็นหวัดอย่างนี้ ดีไม่ดีทั้ง 5 นางจะติดกันเสียทั้งหมด ถึงตอนนั้นอาจจะกลายเป็นว่าเราต้องมารับมือกับไข้หวัดอีกทาง กระผมและท่านซิคคงต้องน้อมรับด้วยใจแทนขอรับ”

ธำธีค้อมศีรษะให้ท่านผู้เฒ่าผู้นำเผ่าด้วยความสุภาพ ทว่าดวงตาคมกลับมีแววกรุ่นโกรธอะไรบางอย่างก่อนจะเงยขึ้นสบสายตาทองครักษ์ทุกนายที่นั่งประจำการอยู่ที่นั่นไม่เว้นแม้แต่ท่านซิคฟิรอสที่เพียงแค่ปรายตามองมาเท่านั้น

ตอนที่ 2

ก๊อ ก๊อ ก๊อ..

ดวงตาคมเข้มแนบดูที่ตาแมวก่อนจะเปิดออกให้ผู้ที่มาใหม่เข้ามา เจ้าของห้องเดินตรงไปที่เคาร์เตอร์บาร์เครื่องดื่มที่อยู่ไม่ไกลก่อนจะหันมามองผู้มาใหม่เป็นเชิงถาม คนมาใหม่ถอนหายใจเฮือกใหญ่ก่อนจะหันไปบอกด้วยน้ำเสียงเครียดๆ

“กาแฟดำ เข้มได้มากเท่าที่นายต้องการ”

เจ้าของห้องวัดสายตามองแขกในยามวิกาลที่เป็นเพื่อนสนิทเพียงคนเดียวที่มีอยู่ในเมืองไทยนี้ ถ้าไม่นับน้องสาวเพียงคนเดียวของเขาที่ย้ายตามสามีของเธอมาอยู่ที่เมืองไทยได้กว่า 4 เดือนแล้ว รอยยิ้มปรากฏขึ้นที่ริมฝีปากบางเหมือนอิสตรีอย่างไม่ทุกซักร้อนที่จะเห็นเพื่อนรักไม่พอใจที่รู้ว่าเขามาที่นี่

กาแฟคั่วบดชั้นดีส่งกลิ่นหอมกรุ่นตรงหน้าไม่ได้ช่วยให้อารมณ์เดือดๆ ของเขาเย็นลงได้เลย เพราะคนที่เป็นสาเหตุก็ยังคงนั่งยิ้มอย่างไม่ทุกซักร้อนเช่นเคย จนทำให้อารมณ์อดไม่ได้ที่ต้องเป็นฝ่ายโผล่คำถามออกมาก่อน

“นายมาที่นี้ทำไมพี่รอส ขอแค่เหตุผลเท่านั้น ถ้ามันดีพอฉันก็จะไป”

“เอริท.. นายต้องการรู้แค่นั้นจริงเหรอ ฉันคิดว่านายจะมาถามฉันเสียอีกว่าสะกดรอยตามน้ำตาลทำไม”

“ถ้าเหตุผลของนายดีพอ ฉันก็คงไม่ต้องถามคำถามนั้น”

ดวงตาที่จ้องสบไม่หลบกันและกันอย่างจะประเมินมองถึงความเชื่อใจในกันและกันว่ายังมีอยู่หรือไม่ ซึ่งมันก็ได้ผลเพราะซิคฟิรอสเป็นฝ่ายที่จะเอ่ยตอบคำถามนั้นเสียก่อน

“ฉันมาตามหาของที่หายไป”

“ของที่หายไป.. อะไร”

“หัวใจของฉัน ซัดเจนมัย และพอจะเป็นเหตุผลที่ฟังดูดีมีน้ำหนักได้มัยล่ะ”

“ก็โอ.. แล้วนายเจอหรือยังล่ะ และหวังว่าหัวใจนายคงไม่ไปหล่นบ่อยๆ แฉวๆ ร้านนายนิตรวีนะ”

“และถ้าจะตอบว่าใช่ล่ะ นายจะทำไม”

“ก็ไม่ว่าไง แค่นี้ก็สงสัยรสนิยมของนายเท่านั้น ที่ท้ายที่สุดแล้ว ซิคฟิรอสก็เป็นพวกชอบไม้ป่าเดียวกันจริงๆ”

“ไ้อ้บ้า! เอริท.. นายมันบ้า!”

ซัคฟีรอสร้องเสียงหลงเพราะไม่คิดว่าอาร์ททาจะคิดว่าเขาชอบนิตรวีเจ้าของร้านสาวเทียมนั้น เพราะถึงแม้ว่าห่อจะสวยหยาดฟ้าแต่ห่อก็ยังมีความน่าเป็น “มิสเตอร์” เหมือนกับเขา แค่คิดชนกาก็เหมือนจะพร้อมใจลูกตั้งชั้นทั้งตัว

“บ้าที่ไหน ใครกันแน่ที่บ้า ทำตัวเหมือนเป็นโรคจิตไปด้อมๆ มองๆ ตามติดสะกดรอยตามคนอื่นเสียจนเขาไม่เป็นอันทำงาน ไม่เป็นอันกินอันนอน นายคิดว่ามันน่าสนุกกันเถอะ น้ำตาลนะจะเป็นโรคประสาทอยู่แล้วก็เพราะนาย”

“ขนาดนั้นเชียวรี”

ใบหน้าหล่อสำนึกผิดเพราะไม่คิดว่ามันจะร้ายแรงขนาดนั้น เพราะเขาก็แค่อยากเห็นว่าเธอเป็นอยู่อย่างไร ไปไหน ทำอะไรหรือพบเจอกับใครบ้างก็เท่านั้น

“ก็เออเนะซี แล้วนายไม่มีวิธีที่มันดีกว่านี้รึไง ประเภทเข้าตามตรอกออกตามประตูนายทำเป็นมัย ไม่ใช้มาทำชুমทำแอบอย่างนี้”

“หึหึหึ..”

“มีอะไรหน้าซำ ฟิรอส”

“คนไทยเขาเรียกว่า กรรมตามสนอง ไม่เสียแรงที่เรียนภาษาไทยมาตั้งนาน ถ้าฉันพูดได้อย่างนี้รับรองต้องรู้อย่างแตกฉาน

แล้วแน่ๆ กรรมตามสนองไม่รู้จักรักรังไรเริท มันแปลว่า ใครทำอะไรไว้ก็ต้องได้รับอย่างนั้น”

“ไม่เข้าใจวะ นายหมายความว่าอะไรกันแน่ฟิรอส”

“ก็น้ำตาลนะเป็นน้องสาวของนายไข่ม้อย”

รอยยิ้มชั่วเข้าปรากฏเมื่อเห็นว่าอารัธธาพยักหน้ารับอย่างงงๆ

“ก็ใช่ไง.. และฮาน่าก็เป็นน้องสาวของเรา นายทำอะไรไว้กับฮาน่า ตอนนี้น้องสาวนายกำลังจะได้รับสิ่งนั้นตอบแทนแล้ว”

“เฮ้ย! ฟิรอส นายมันบ้าแล้ว ใครสอนภาษาไทยแบบนี้ให้นาย บอกฉันซิ! ฉันจะไปเผาบ้านมันทิ้ง กรรมตามสนองนั่นมันใช้สำหรับคนที่ทำสิ่งไม่ดีแล้วได้รับกรรมชั่วตอบแทน แต่ฉันรักฮาน่าด้วยใจจริง แล้วนายจะมาแก้แค้นอะไรฉัน โอ้ย! ฝรั่งงงไปหมดแล้ว”

“หึหึ.. ไม่ต้องไปเผาบ้านเขาหรอกเพราะเขาสอนถูกแล้ว เพราะน้ำตาลก็กำลังจะได้รับ ..ความรักแท้.. จากใจของฉัน เช่นเดียวกัน นายรักฮาน่าแค่ไหน ฉันก็จะรักน้ำตาลให้ได้เท่านั้น เชื่อใจฉันเริท”

อารัธธาเหมือนจะอึ้งไปเล็กน้อยที่ได้ยินคำรักนั้นจากปากของซี้คฟิรอส ศีรษะส่ายไปมาอย่างไม่อยากจะเชื่อในสิ่งที่ได้ยิน

น้ำตาลไม่ใช่ผู้หญิงสวยจัดเหมือนสาวน่าที่จะสะดุดสายตาผู้ชาย และยิ่งเป็นผู้ชายอย่างซิคฟิรอสยิ่งเป็นไปได้ใหญ่ที่คนที่เพียบพร้อมอย่างท่านซิคแห่งอาร์นดาจะถูกใจน้ำตาล ถึงขนาดติดตามมาถึงที่เมืองไทยนี้ดูจะไม่สมเหตุผลผลสักเท่าไร

“นายไม่ต้องเชื่อก็ได้เอริท เวลาจะพิสูจน์เอง ฉันขอนายเพียงอย่างเดียว..”

สิ่งที่ซิคฟิรอสร้องขอเป็นสิ่งที่อาร์ทธาต้องถอนหายใจเอือกใหญ่ออกมาก่อนจะต้องกุมศีรษะอีกครั้งเพราะนั่นเป็นสิ่งที่ยากยิ่งกว่าจะให้เชื่อว่าเพื่อนรักผู้สูงศักดิ์นี้รักน้องสาวของเขาจริง ๆ และสิ่งที่ซิคฟิรอสขอนั้นก็ยังไม่รู้ว่าทำได้หรือไม่ และหรือหากว่าสามารถทำได้ และใครเล่าจะการันตีได้นั้นจะไม่เป็นการส่งเนื้อเข้าปากเหยี่ยวทะเลทรายของจริง ใครล่ะจะรับประกันได้

“ด้วยเกียรติแห่งซิคอาร์นดา”

เสียงทุ้มเปี่ยมไปด้วยอำนาจที่เอ่ยบอกพร้อมฝ่ามือที่ยื่นมาตรงหน้าทำให้อาร์ทธาต้องกระชับฝ่ามือนั้นอย่างไม่มีทางเลียง เพราะคนเป็นพี่ชายอย่างเขารู้ดีว่า หัวใจของน้องสาวนั้นอยู่ที่ใคร

“พี่เอคะ ทำไมถึงเปลี่ยนใจยากให้น้ำตาลไปละคะ ที่แรกก็เห็นพี่.. เอ่อ..ไม่เห็นด้วย”

น้ำตาลเอ่ยถามก่อนจะหลบสายตาลงเพราะไม่อยากให้พี่ชายรู้ถึงความรู้สึกที่แท้จริงว่าเธอเองก็อยากที่จะไปอาร์นตามากมายขนาดไหน เพราะสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เธอยังตัดสินใจไม่ได้ก็เพราะว่าอาร์ทาดูจะค้ำๆ กับความคิดของฮาน่าตั้งแต่แรกทำให้เธอไม่กล้าที่จะเอ่ยปากตอบรับ แต่มาวันนี้พี่ชายกลับสนับสนุนให้เธอไปพร้อมกับฮาน่าที่จะเดินทางในอีกหนึ่งสัปดาห์ข้างหน้า

“พี่เริ่มไม่อยากให้ฮาน่าเดินทางไปคนเดียวนะซี ยิ่งตอนนี้เริ่มจะอาการไม่ค่อยดีอยู่ด้วย พี่ไม่ไว้วางใจใครเท่าเรานะน้ำตาล ไม่ห่วงเพื่อนหรือไง”

“ห่วงซิคะ แต่แค่แปลกใจ”

แปลกใจทั้งทำที่สนับสนุนและแปลกใจที่พี่ชายบอกให้เธอไปดูแล เพราะนั่นน่าจะเป็นหน้าที่ของคุณหมอและพยาบาลที่จะเดินทางมาพร้อมๆ กับเครื่องบินส่วนตัวของซีคแห่งอาร์นดาเสียมากกว่าที่จะเป็นนักออกแบบเสื้อผ้าอย่างเธอ

“แปลกใจอะไร คนท้องถิ่นอาร์มณีนีไม่ค่อยปกติ เดินทางจากไทยไปอาร์นดากว่า 10 ชั่วโมง พี่ก็ไม่อยากให้ฮาน่าเครียดจนเกินไป ถ้าน้ำตาลไปด้วยพี่จะได้ไม่ต้องห่วงมาก อย่างน้อยน้ำตาลก็ต้องดูแลฮาน่าให้พี่เป็นอย่างดีใช่ไหม”

ความรู้สึกแปลกใจเหมือนจะหายไปพร้อมๆ กับสีหน้าเป็นกังวลมากๆ ของพี่ชายยิ่งทำให้น้ำตาลรู้สึกเห็นใจมากยิ่งขึ้น

“พี่เอคะ น้ำตาลรับปากว่าจะไปส่งฮาน่าให้นะคะ แต่น้ำตาลยังไม่รับปากว่าจะไปอยู่ที่อาร์นดาหรือเปล่า ยังมีเวลาให้น้ำตาลตัดสินใจอีกทีวันกันคะ น้ำตาล..เอ่อ..หวั่งทั้งงาน ทั้งคุณพ่อคุณแม่ ถ้าน้ำตาลไปอยู่ที่นั่นทางนี้จะทำไงล่ะคะ”

“โอ้! แล้วที่เราไปอยู่กับคุณพ่อคุณแม่ที่ตั้งหลายปีละ ท่านไม่เห็นเป็นห่วงเลย”

“มันไม่เหมือนกันนี่คะ นั่นคุณลูกกับคุณป้า แต่ที่บ้านคนอื่นเขาจะคะ”

“คนอื่นที่ไหน ฮาน่าก็เป็นพี่สะใภ้ล่ะ แล้วก็เพื่อนรักของน้ำตาลด้วย”

“น้ำตาลก็ยังไม่ตัดสินใจดีกว่าคะ ขอเวลาอีกสักสองสามวันนะคะ ยังไงพี่เอก็สบายใจได้ว่าน้ำตาลจะไปส่งฮาน่าให้ และอาจจะอยู่ต่อสักสองสามวันให้ฮาน่าสบายใจก่อนแล้วค่อยกลับ แต่ถ้าน้ำตาลตัดสินใจได้น้ำตาลจะบอกพี่เออีกที โอเคมั๊ยคะ”

สีหน้าไม่ค่อยดีของพี่ชายทำให้เธอต้องฉีกยิ้มให้กว้างเข้าไว้ ความกังวลของพี่ชายเหมือนจะถ่ายทอดให้เธอรับรู้ได้ น้ำตาล

เกือบจะใจอ่อนตกปากรับคำไปเสียแล้วถ้าไม่คิดว่ามันจะกลายเป็น
ระรีนมากจนเกินไป ยิ่งเห็นว่าพี่ชายกังวลว่าเธอจะไม่ไปส่งหาน่าให้ก็
ยิ่งสงสาร ก็เลยต้องรับคำแบบแบ่งรับแบ่งสู้ไปก่อนทั้งที่ใจจริงนั้นเท
ไปอยู่ที่นั่นเต็มร้อย

ทว่าดวงตามคมเข้มที่มองน้องสาวแสนชนนั้นน้ำตาลไม่มีทางรู้
ได้เลยว่าความกังวลที่เขามีนั่นไม่ได้เสแสร้งเขารู้สึกเป็นกังวลจริง ๆ
ทว่าไม่ใช่มาจากที่น้ำตาลจะไม่ยอมไปอาร์นดา ทว่ามันมาจาก
น้ำตาลกำลังตัดสินใจที่จะไปอาร์นดาต่างหาก เขากลัวว่าน้ำตาลจะ
ไม่สามารถออกจากอาร์นดาได้อีกหากเจ้าของพื้นที่ไม่อนุญาต

“นี่หล่อน ใจคอหล่อนจะไปจริง ๆ อะ ไม่เปลี่ยนใจจริง ๆ เหรอ
พี่เพิ่มให้อีกหมื่นหนึ่งก็ได้ อืม.. พี่ให้เป็นหุ้นส่วนเลยก็ได้ เอ้า! นี่ทุ้มสุด
ตัวแล้วนะ please.. ได้โปรดเถอะนะอย่าไปเลย ถ้าเธอไปแล้วพี่จะทำ
ไง ไม่สงสารกันบ้างเหรอนะ.. น้ำตาลนะ อย่าไปเลย อยู่กับพี่เถอะ”

น้ำตาลกลืนยิ้มกลืนคำเสียจนน้ำตาลจะไหล เพราะท่าทางอัน
วอนประกอบคำพูดของนิตรวีทำให้เธอถึงกับพูดไม่ออกบอกไม่ถูก
เลยทีเดียว

“พี่หนูนิดคะ พอเหอะ น้ำตาลต้องแข็งไปหมดแล้ว”

“นี่หล่อน! ฉันกำลังง้อหล่อนอยู่นะ ดันมาทำเป็นเข้าไปได้หึ!”

ใบหน้าสวยเหมือนสตรีสะบัดพริตอย่างอนๆ ทำให้น้ำตาลยิ่งเข้าไปใหญ่แต่เมื่อเห็นดวงตาพิฆาตงอนๆ นั้นมองมาทำให้เธอต้องกลั่นแกล้งกลั่นเข้าเอาไว้ก่อนจะพยายามระงับให้ลดน้อยลงที่สุด ความเครียดในคราแรกที่แบกมาร้านตั้งแต่ช่วงเช้าเหมือนจะมลายหายไปเพราะนิตรวีนี้เอง

“เลิกเข้าได้แล้ว เตียวค้อยคุยกันตอนเย็น หวังว่าเย็นนี้คงไม่มีนัดนะยะ ไม่งั้นสมาคมสาวโสดของฉันขอไล่เธอออกจากกลุ่ม”

“โอ! พี่หนูนิดก็ น้ำตาลจะไปมีใครได้ละคะ ก็พี่เล่นคุณเข้มอย่างนี้”

ใบหน้าจิ้มลิ้มทะเล้นยิ้มให้อย่างเก๋ๆ เพราะในใจก็รู้สึกเจ็บแปลบขึ้นมากะทันหันเหมือนกัน เพราะอะไรนะเธอ ก็เพราะทีมของร้านคอลเลคชั่นในเดือนนี้นะซี “วาเลนไทน์” ทั่วทั้งร้านประดับไปด้วยดอกกุหลาบสีชมพูที่เธอตั้งใจตกแต่งเสียจนสวยงาม ประกอบกับชุดเจ้าสาวที่จัดแสดงทั้งบริเวณด้านหน้าร้านและในร้านทำให้บรรยากาศของร้านเปรียบเหมือนอยู่ในสวนสวรรค์ “นิตรวีเวดดิ้ง” ในคอลเลคชั่น “In love” แล้วเธอล่ะ “สาวไร้คู่”

“ก็คงไม่แน่นหรอกยะ โนน! หวังว่าคงไม่ใช่ของฉัน”

ดวงตาที่แต่งแต้มไว้จนสวยแข่งตัวดมตรงไปยังหน้าร้าน ก่อนจะส่งสายตาดอนดับเบิ้ลสองมายังเธอ ซึ่งน้ำตาลเพียงยิ้มแหยๆ ตอบรับ ก็พนักงานส่งดอกไม้ของร้านดอกไม้ชื่อดังที่ยืนยิ้มเพล่ออยู่ หน้าร้านนั้นมองตรงมายังเธอและนิตรวียอย่างต้องการจะสอบถาม และคาดหวังว่าต้องเป็นใครคนใดคนหนึ่งแน่นอนที่เป็นจุดหมายปลายทาง ณ ที่แห่งนี้

“คะ! ส่งถึงฉันหรือคะ”

น้ำตาลถามอย่างไม่แน่ใจหรืออาจจะแน่ใจเธอก็ไม่รู้ได้ ความรู้สึกบางอย่างมันแทบจะกระโจนออกมานอกอก ไอ้สิ่งที่เรียกว่า “หัวใจ” นั้นมันร่ำร้องถามหาใครที่บังอาจส่งดอกกุหลาบ 108 ดอกขื่อนี้มาให้เธอ ซึ่งราคาของมันนั่นถือว่าแพงหูฉี่ ยิ่งในวันนี้ ก็ยิ่งเหมือนราคาจะถูกอัพเพิ่มขึ้นไป 2-3 เท่า แล้วข้อนี้ทั้งหมดจะไม่เลยหมื่นบาทเธอ ใครกันล่ะที่จะเป็นพ่อบุญทุ่มมาให้เธอได้มากขนาดนี้ หรือบางทีเขาอาจจะส่งผิดร้าน เพราะความหมายที่สื่อออกมา นั่นคือ

“คุณจะแต่งงานกับผมไหม”

“คงไม่ใช่มังคะ คุณส่งผิดร้านหรือเปล่า”

“ไม่ผิดหรอกครับ หากคุณผู้หญิงจะซื้อ คุณน้ำตาล วิริยะกิจบ
ริบูลย์ ทำงานอยู่ที่ร้านนิตรวีเวตติ้ง ตาโต ตัวเล็ก ผอมยาว และคงไม่
เชื่อว่าจะมีใคร เอ่อ.. บ๊องส์ ส่งดอกกุหลาบ 108 ดอกมาให้”

“ฮะ! นายว่ายังไงนะ”

“นี่ครับ โหนดที่ Call Center บันทึกไว้เมื่อลูกค้าโทรมาสั่ง”

ลายมือน่ารักที่เขียนถ้อยคำตามที่พูดไม่เว้นแม้แต่คำว่า
“บ๊องส์” มันทำให้เลือดลมเหมือนจะวิ่งพล่านไปทั้งร่างกาย หัวใจ
อยากตอบว่า “ใช่” ต้องเป็นเขาแน่ๆ ที่ส่งมา แต่ใจหนึ่งก็อยากจะ
ตอบว่า “ไม่ใช่” อาจเป็นคนอื่นก็ได้ “แล้วใครล่ะ” นั่นคือคำถาม
ต่อไป ใครกันที่จะถามคำถามแบบนั้นกับเธอ

“จะรับก็ต่อเมื่อรู้ชื่อคนส่งจะ บอกได้มัย”

“ในการ์ดน่าจะมีครับ เดี่ยวนะครับ”

เพราะว่าช่อดอกไม้ที่ใหญ่โตมากๆ นั้นทำให้พนักงานต้อง
หอบทั้งช่อขึ้นสูงเพื่อให้เธอมองเห็นการ์ดที่ผูกไว้ด้านล่างได้อย่าง
ถนัด

“น้องจ๋า.. เอามาวางไว้ก่อน ถือนานหนักแยะเลยจ๊ะ”

เสียงหวานใส่จรัสส่งมาเมื่อเห็นแล้วว่าพนักงานส่งดอกไม้ที่นี่
หน้าตาอ่อนเยาว์ได้ใจนัก

“พี่หนูนิดเดียวก่อนซิคะ เพื่อมีระบ่งระเบิดจะทำไง ตรวจดูก่อนซิคะ”

“ไม่ต้องต่งต้งตรวจมันแล้ว แค่หล่อนยื่นถามกันไปมานี้ ถ้ามันจะระเบิดก็คงจะละกันไปหมดแล้ว มาเหอะน้องจำ เอามาวางตรงนี้เลย แล้วปล่อยให้คุณน้ำตาลเขาพิจารณาช่อดอกไม้ต่อไปเถอะจ๊ะ เหนื่อยมัย มานีซี พี่จะพาไปหาอะไรเย็นๆ ตีมักัน”

“เออ.. แต่ผมต้องให้คุณเขาเซนต์รับช่อดอกไม้ก่อนครับ”

“น่า.. มานีเถอะ กว่าคุณเธอจะเซนต์พี่ว่าอีกสัก 10 นาที บางทีเรากลับมาแล้วเธอยังขึ้นชมดอกไม้ไม่เสร็จก็ได้นะ มาเหอะ”

นิตรวีตรงเข้าไปจูบมือพนักงานส่งดอกไม้และพาไปนั่งในโซนรับแขกโดยปล่อยให้น้ำตาลยังคงยืนอึ้งๆ จ้องมองช่อดอกไม้ใหญ่โตนั้นอย่างงงต่อไป

“คุณจะแต่งงานกับผมไหม”

“บ้าน่า! ไม่ใช่เขาหรือก จริงนะ ใช่.. หรือไม่ใช่.. อยากให้ใช่อะ..”

หัวใจเต้นรัวเร็ว “ตื้นเต้น” น้ำตาลบอกตัวเองเช่นนั้น นิ้วมือน้อยๆ ค่อยๆ เอื้อมแตะสัมผัสการ์ดที่ร้อยรัดอยู่ที่โบว์สีชมพูอันใหญ่ แต่ก็ไม่กล้าที่จะเปิดออกอ่านข้อความภายใน ดวงตากลมโตดูเหมือน

จะตื่นๆ มากขึ้น เมื่อค่อยๆ ไล่สายตาขึ้นมองกลีบดอกบอบบางที่ไล่ระดับตั้งแต่สีขาว ชมพูอ่อน จนถึงชมพูหวาน จำนวนดอกที่มีมากมาย มายเสียจนที่คิดว่าชีวิตนี้เธอคงไม่มีใครกล้าซื้อให้หรือ แม้แต่จะกล้าซื้อให้ตัวเองก็ยังไม่เคยคิด ทว่ากลิ่นหอมเย้ายวนหัวใจนั้นทำให้เธอต้องโน้มลงสูดดมกลิ่นไอความรักนั้นให้เต็มปอด

ความรู้สึกร้อนวูบวาบไปทั่วทั้งใบหน้าตลอดเรื่อยมาจนถึงลำคอและดูเหมือนจะยิ่งลามไปทั่วร่างกาย รู้โดยไม่ต้องมองกระจกว่าในเวลานี้ ทว่าทั้งตัวของเธอคงจะกลายเป็นสีชมพูระเรื่อไปแล้ว หัวใจเต้นตึกตักกล้าๆ กลัวๆ ที่จะเปิดการดูรูปหัวใจสีทองนั้น ทว่าหากไม่เปิดจะรู้ได้ใจว่าสิ่งที่คิดนั้นจริงหรือไม่

“จะรอคำตอบที่..ฮาร์นดา”

เนื้อความของตัวอักษรมีแค่นั้น ทว่าสิ่งที่เด่นชัดไปทั้งหัวใจนั้นมันกลับคือคำตอบของทุกสิ่งที่ค้างคา ดวงตากลมโตหลับพริ้มซึมซับเสียงทุ้มที่จดจำและแววาลัยที่เธอบอกกับตัวเองในวันจากลา.. เธอไม่ได้เข้าใจผิดไปเอง เขาหมายความว่าอย่างนั้นจริงๆ น้ำตาลไม่รู้ตัวว่ายืนอึ้งๆ นั้นอยู่นานเท่าไร รู้แต่เพียงว่าเธอย้อนกลับมาในโลกแห่งความเป็นจริงเมื่อนิตริวและพนักงานส่งดอกไม้ นั้นเดินกลับมา

“ได้เวลาแล้วขอรับ”

แม้เสียงที่เอ่ยออกมาจะบางเบา ทว่าเธอรู้ดีว่าท่านซีคฟิรอส นั้นได้ยิน แม้ดวงตาคมคุ่นนั้นจะไม่ได้ละไปจากสาวไทยหน้าตาจิ้มลิ้ม ในฝั่งตรงกันข้ามเลยก็ตาม

“วันนี้มันวันอะไร ไม่รู้ไง..”

“ความรักเกิดขึ้นได้ไม่เลือกวันขอรับ หากท่านซีคต้องการจะ มอบกุหลาบงดงามให้กับเธอจริงๆ กระผมว่าท่านซีคควรจะมอบให้ เธอทั้งเรือนกระจกนั้นจะเป็นสิ่งที่ดีที่สุด แต่ว่าเวลานี้..เราต้องไปแล้ว ขอรับ”

น้ำเสียงตัดพ้อแม้จะไม่จริงจิงอะไร แต่เขาก็รู้ว่าท่านซีคฟิรอส จะรู้สึกเช่นไร หน้าที่ต้องมาก่อนหัวใจเสมอ นั่นเป็นสิ่งที่ทั้งเขาและ ท่านซีคจะต้องระลึกไว้อยู่เสมอ ทว่าหากร่างกายที่ดำเนินต่อไปทั้งที่ ห่างไกลกับหัวใจเหลือเกิน ร่างกายแม้ให้แข็งแรงเพียงใดนั้นจะยังทน อยู่ได้นานแค่ไหนกัน ความทรمانนั้นเขาได้รับรู้มันมาแล้ว และผู้ที่ มีหน้าที่อันยิ่งใหญ่จะต้องคิดไตร่ตรองให้มากกว่าใคร ในฐานะ ขององครักษ์เขาคงสามารถทำได้แค่เพียงสับรางหลบหลีกเพื่อให้ ท่านซีคมีเวลาเป็นส่วนตัวบ้างแต่หากครั้งไหนไม่ได้จริงๆ ท่านซีคก็ ต้องเลือก

“อืม.. ทั้งเรือนกระจก ก็ยากรู้เหมือนกันว่าเขาจะตอบรับหรือเปล่า”

เสียงทุ้มทรงอำนาจตอบกลับมาก่อนที่เรือนกายนั้นจะยืดขึ้นจนเต็มความสูง ร่างสูงสง่าก้าวออกจากร้านโดยมีองครักษ์หนุ่มติดตาม ทุกสายตามองตรงมาที่เขาเป็นจุดเดียวเพราะใบหน้านั้นหล่อเหลาเสียยิ่งกว่าดาราชายที่เคยเห็น ประกอบกับเรือนร่างสูงสง่าภายใต้สูทสากลเนียบไปทั้งตัวนั้นเรียกความสนใจจากคนในร้านและผู้ที่ผ่านมาได้เป็นอย่างดี อีกทั้งผู้ติดตามที่หล่อเข้มกระซอกใจในเรือนกายที่สูงใหญ่พอกันก็แทบจะทำให้สาว ๆ แลวนั้นหัวใจละลายกันไปทั่ว

เสียงวิ๊ตวิ๊วที่ได้ยินแว่วมาเรียกความสนใจให้น้ำตาลละสายตาจากช่อกุหลาบแสนหวานขึ้นมอง ภาพที่เห็นนั้นเบื้องหลังที่เห็นอยู่ริบ ๆ นั้นกลับทำให้ผีเท้ากระโจนออกนอกร้านได้ตามหัวใจสั่งการ

ถ้าอีกระชั้นหูฟังก่อนจะแตะสัมผัสที่ปลายศอกด้านหน้าให้สัญญาณ ดวงตาคมขำเลื่องมองมาเพียงนิดก่อนจะไปตามทางที่ธานีต้องการ ซึ่งทันเวลาก่อนที่เธอจะเดินมาถึง

น้ำตาลหันรีหันขวามองหาคนที่เธอวิ่งตามออกมาจากร้าน เบื้องหลังของเขาเธอจำได้แต่ทำไมไม่มี.. ช่องทางเดินที่ยาวไกลแต่ก็เริ่มจะหนาแน่นเพราะนักช้อปมากมายที่มาเที่ยวห้างสรรพสินค้า และเพราะเป็นวันวาเลนไทน์คนจึงยิ่งแน่นมากขึ้น แต่เธอจำได้และไม่มีวันที่จะตาฝาดด้วย เพราะในเมื่อหัวใจเธอจดจำเขาได้ไม่ลืมและสายตาทำไมถึงจะลืม

ภาพที่เห็นนั้นทำให้ฝ่ามือแกร่งต้องบีบกระชับกันแน่นขึ้น เพราะจำต้องสะกดความต้องการของหัวใจไว้เพียงเท่านั้น หากเพราะไม่รื้อร่อนที่จะไปเขาคงทำอะไรได้มากกว่านี้ เพราะรู้ตัวและหัวใจตัวเองดีว่าหากเพียงได้จ้องมองหน้า สบสายตา หรือสัมผัสกาย เขาคงไม่มีวันปล่อยให้เธอคลาดสายตาได้อีก รอยยิ้มปรากฏขึ้นที่มุมปากเพียงนิดก่อนจะหันหลังและจากมา เพราะสิ่งที่รอคอยนั้นสำคัญกว่า

“อาร์نداสำคัญกว่าหัวใจ ทว่าหัวใจก็สำคัญกับการมีชีวิตอยู่ เช่นเดียวกัน”

ตอนที่ 3

ดวงตาหวานสวยหยาดเยิ้มของเพื่อนรักที่มองสบมาทำให้ น้ำตาลต้องหลบสายตาวูบเพราะคำตอบที่เพื่อนต้องการเธอยังไม่มี ให้ ไม่ใช่เพราะตัดสินใจไม่ได้แต่เป็นเพราะไม่แน่ใจว่าสิ่งที่ตัดสินใจ ออกไปนั้นจะถูกหรือผิด เพราะรู้ตัวดีว่าไม่ใช่สาวน้อยไร้เดียงสา อย่างเช่นเคย

สำหรับหญิงสาววัย 24 ปีอย่างเธอ โทมากพอที่จะเข้าใจในสิ่งที่ หัวใจและธรรมชาติของร่างกายที่เรียกร้อง และรู้ว่าหากเธอ ตัดสินใจไปแล้วนั้นก็หมายถึงเธอยอมที่จะก้าวเท้าข้างหนึ่งเข้าไปอยู่ใน พันธนาการนั้นเสียแล้ว หากจะบอกว่าไร้เดียงสาจึงตามหา นกกลับอาร์نداโดยไม่รู้อิโหน่อิเหน่อะไรก็พูดได้ไม่เต็มปากเพราะว่า นั้นมันไม่เป็นความจริงเลย สิ่งที่จริงที่สุดคือเธอเตรียมพร้อมที่จะรับ เอาความวาบหวามนั้นมาสู่หัวใจต่างหากแล้ว แต่ความที่ถูกสอนมา ให้รักจนลสจนตัวตามวิถีทางที่ผู้หญิงไทยควรจะเป็น หากเธอรับเอา ความปรารถนาดีของเพื่อนรักนั้นเท่ากลับว่าเธอทั้งศักดิ์ศรีที่ควร จะรักษาไว้หรือไม่

“น้ำตาล.. จะไม่ไปอยู่กับฮาน่าจริงๆ เหมอ”

“อืม.. น้ำตาลก็จะไปส่งใจ ส่วนเรื่องที่จะไปอยู่ด้วยหรือเปล่า
นั้น น้ำตาล..ขอเวลาอีกนิดได้มั้ย”

คนพูดที่ทำตาแดงๆ เหมือนจะร้องไห้ทำให้เธอต้องตอบแบบ
แบ่งรับแบ่งสู้ และเชื่อแล้วว่าคนท้องขึ้นน้อยใจง่ายจริง ๆ เพราะเพียง
แค่พูดแค่นี้ก็ยิ่งเหมือนसान่าจะมีสีหน้าไม่ดีมากยิ่งขึ้น ก่อนจะพูดถึง
สิ่งที่สะกิดหัวใจของเธอมากยิ่งขึ้น

“सान่าอยากให้น้ำตาลไปอยู่ด้วยกัน มิลานด้วย น้ำตาลก็รู้
หิวที่อาร์نداผู้หญิงอยู่ในสถานะใด ถึงตอนนี้พี่ชายจะทำให้หลาย ๆ
กลุ่มยอมรับบทบาทของผู้หญิงมากขึ้น แต่ก็ยังไม่มากเท่าที่ควร สาน่า
ก็มีหน้าที่ที่ต้องช่วยพี่ชายในเรื่องนั้นด้วย การที่सान่าแต่งงานกับ
เอริท นั้นก็เท่ากับเป็นการปฏิวัติสังคมอาร์نداใหม่ไปพร้อมๆ กัน
บทบาทของผู้หญิงจะไม่ได้มีแค่ในบ้านหรือบนเตียงนอนเท่านั้น”

“พี่ชาย” คำที่सान่าเรียกขาน จะรู้บ้างหรือไม่ว่านั่นแหละเป็น
ปัญหาที่ทำให้เธอขบคิดไม่ตก คนที่ทำให้เธอทั้งหวาดกลัวทั้ง
อยากจะโลดแล่นไปให้ถึงพร้อมๆ กัน

“และตอนนี้แพชั่นชุดแต่งงานที่น้ำตาลตัดให้सान่ากับมิลานก็
เป็นที่ต้องการของสตรีชั้นสูงของอาร์นดามาก มิลานบอกว่าเจ้าสาว
หลายคนที่เข้าพิธีวิวาห์ในรอบ 4 เดือนที่ผ่านมา ล้วนแต่สั่งชุด

เจ้าสาวเข้ามาจากปารีสหรือไม่ก็อังกฤษทั้งสิ้น น้ำตาลเข้าใจฮาน่านะ”

“ฮาน่า.. น้ำตาลเข้าใจ แต่..”

“เรื่องของพี่ชาย ฮาน่าอยากให้น้ำตาลรับไว้พิจารณา”

ดวงตากลมโตเหมือนจะตื้นๆ อีกครั้งกับสิ่งที่เพื่อนรักพูดออกมาอย่างกับรู้อยู่แล้วในเรื่องนั้น สิ่งที่ทำให้เธอตัดสินใจอะไรได้ยากขึ้น น้ำตาลสุดลมหายใจเข้าลึกก่อนจะเอ่ยถึงสิ่งที่ติดค้างในหัวใจออกมาเพราะว่าฮาน่าเป็นเพื่อนรักเธอจึงกลัวที่จะเอ่ยบอกบอกในสิ่งที่น่าละอายออกไป หากเก็บไว้โดยไม่มีใครให้คำปรึกษานั้นก็ไม่ใช่สิ่งที่ดีเลยสักนิด

“ฮาน่า.. น้ำตาลสับสน น้ำตาลอยากไปและไม่อยากไปพร้อมๆ กัน ที่อยากไปก็เพราะอยากเห็นเขาอยากเจอหน้าเขา แต่ที่ไม่อยากไปก็เพราะกลัวจะเห็นเขา กลัวจะเจอหน้าเขานั้นแหละ มันน่าละอายที่จะเดินทางไปหาผู้ชายคนหนึ่ง เหมือนเราพร้อมที่จะเดินทางไปหาเขาด้วยตัวเอง มันน่าอายมาก”

“น่าอายตรงไหนกัน ไม่ได้ที่น่าอายเลยสักนิด การที่เรามีความรู้สึกดีๆ ให้ใครคนหนึ่ง ทำไมน้ำตาลถึงคิดว่ามันน่าอายล่ะ

น้ำตาลก็แค่ไปทำงาน ไปดูแลเพื่อนรัก ไปดูแลหลานชายตัวน้อยๆ ที่
จะเกิดมา และก็ไปตามหาอีกครั้งหนึ่งของจิตวิญญาณก็เท่านั้น”

ฝ่ามือบางที่กุมกระชับให้ความมั่นใจและดวงดาวหวานที่มอง
สบมานั้นทำให้น้ำตาลยิ้มรับทั้งน้ำตาล คำตอบที่सान่าให้ไม่ได้
แตกต่างไปจากสิ่งที่เธอคิด ถ้าคำตอบนั้นจะไม่ได้เจือปนไปด้วย
วัฒนธรรมที่แตกต่างระหว่างสองประเทศ สิ่งที่ไม่สามารถบอกกับสา
น่าได้นั้นคือ ความคิดที่ไกลมากไปกว่านั้นเริ่มจะเกิดขึ้น เมื่อได้รับ
คำถามที่สื่อมากับดอกไม้แสนหวานพวกนั้น ดอกไม้ข้อโตที่ทำให้
ห้องนอนของเธอดูเล็กไปหมดตา หากเธอต้องกลายเป็นผู้หญิงที่อยู่
เพียงเบื้องหลังของเขาตลอดกาล เธอจะทนได้หรือไม่

“คุณจะแต่งงานกับผมไหม”

“จะรอคำตอบที่..อาร์ندا”

“นายเอ.. น้ำไม่อยากทำในสิ่งที่นายขอ มันจะไม่กลายเป็นว่า
เรานำเสนอมามากไปหน่อยรึไง”

คุณอารมณ์พูดอย่างเริ่มจะมีอารมณ์กรุ่นๆ ขึ้นมาบ้าง แม้ว่า
จะไม่มากเพราะคนที่ตั้งใจจะพูดถึงนั้นกลับเป็นคนที่ตะตองได้ยาก

และเพราะฝ่ามือนุ่มนวลที่กระชับต้นแขนก็ทำให้เขาต้องลดน้ำเสียง
และอารมณ์ลง

“เอ.. กลับไปก่อนเถอะจ้ะ มาพูดเรื่องนี้กับคนหวงลูกสาวเห็น
ที่จะยาก เตี้ยหน้าจะจัดการให้เอง เอไม่ต้องเป็นห่วง”

หน้านิ่มหรือนิ่มนวลยิ้มให้เขาเพียงนิดก่อนจะขึ้นๆ คนที่นั่ง
หน้าตมุนั้นให้หันมองมายังเธอ

“ผมฝากด้วยนะครับหน้านิ่ม ผมเข้าใจครับคนหวงลูกสาว ผม
เองก็หวงก็ห่วงน้องไม่แพ้กันแต่ผมก็อยากที่จะให้อะไรมันชัดเจนขึ้น
กว่านี้ และก็อยากให้น้ำตาลไม่สับสนกับตัวเองด้วยครับ ผมไม่ได้
อยากจะเอาน้องสาวที่ผมรักไปเสนอให้กับใคร แต่..หน้านิ่มกับน้ารณณ
ก็คงคิดเหมือนผมนะครับว่า คนอย่างซี้คฟิรอสไม่น่าจะตามติดคน
ของเรา แต่มันเป็นจริงขึ้นแล้ว ที่นี้ก็เหลือแต่เราแหละครับว่าจะ
ยอมรับได้มากแค่ไหน”

สายตาเครียดๆ ของคุณารณณมองสบดวงตาสีน้ำตาลของ
หลานชายหนึ่งก่อนจะถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่เหมือนกับว่าสิ่งที่
อาร์ทามาขอร้องนั้นเป็นสิ่งที่ปฏิเสธได้ยากยิ่ง

“คะ! แม่.. แม่ว่าอะไรนะคะ”

น้ำตาลร้องอย่างไม่เชื่อตัวเองที่ได้ยินในสิ่งที่มารดาเอ่ย

“แม่คิดอย่างนั้นจริงๆ น้ำตาลไปอารรันดาเถอะ”

“ทำไม.. ทำไมล่ะคะแม่ แม่ไม่อยากให้น้ำตาลอยู่ที่นี้ด้วยหรือคะ”

ดวงตาเหมือนจะเจือไปด้วยหยาดน้ำตาซึ่งไม่ใช่เพราะความน้อยใจในสิ่งที่มารดาพูด ทว่ากลับเป็นความตื่นตันใจที่คนเป็นแม่นี้เหมือนจะเข้าใจสิ่งที่ลูกคิดอยู่เสมอต่างหาก ร่างบางจึงโผล่เข้าชบอ้อมอกของผู้เป็นแม่ที่เปิดกว้างรอคอยลูกสาวของเธอมาพักพิง

“อยากสิ แม่อยากให้น้ำตาลอยู่กับแม่ที่บ้านของเรา แต่แม่ก็อยากให้น้ำตาลมีความสุข น้ำตาลโตแล้วและพร้อมที่จะมีชีวิตเป็นของตัวเอง สร้างครอบครัวได้ด้วยตัวเอง และต้องตัดสินใจเองในสิ่งที่น้ำตาลคิดแล้วว่าดีที่สุดและไม่เสียใจกับมันหากจะผิดพลาดขึ้นมา น้ำตาล..ทำได้มั๊ย”

“แม่คะ แต่..น้ำตาลกลัว กลัวความรู้สึกของตัวเอง ถ้าน้ำตาลไป น้ำตาลจะกลายเป็นผู้หญิงที่ไม่ดีนะคะที่เล่นไปหาผู้ชายเขาถึงบ้าน เขาจะมองว่าน้ำตาลเป็นผู้หญิงประเภทไหนกันคะ แค่พบกันไม่กี่ครั้ง น้ำตาลก็..ชอบเขาอย่างมากๆ เสียแล้ว”

“หากกลัว.. เราก็ไม่ได้ให้โอกาสกับใครเลยนะลูก ทั้งตัว
น้ำตาลเองและก็ทั้ง.. ท่านซีคฟีรอส”

“แต่ประเพณีของเขากับเราไม่เหมือนกัน แม้ก็เห็นนี่คะ พี่เอ..
ก็ยังคงไปอยู่ที่นั่น แล้วน้ำตาลยังเป็นผู้หญิง น้ำตาลจะทนได้หรือ
คะ”

เธอหมายถึงประเพณีที่บุรุษอาร์ันดาสามารถมีภรรยาได้ถึง
4 คน และสตรีนั้นจำเป็นต้องเป็นผู้ที่อยู่แต่ภายหลังบุรุษเท่านั้น

“น้ำตาล.. ประเพณีอาร์ันดากับประเพณีไทยแตกต่างกัน
ตรงไหนลูก ชายอาร์ันดามีภรรยาได้ถึง 4 คน แต่เขาก็ต้องเลี้ยงดูทั้ง
4 ให้เสมอภาค แล้วผู้ชายไทยล่ะลูกมีภรรยาได้กี่คน.. ไม่จำกัด
จำนวน หญิงอาร์ันดาต้องอยู่แต่เบื้องหลังบุรุษผู้เป็นสามี แล้วผู้
หญิงไทยล่ะลูก น้ำตาลเห็นว่ามันแตกต่างกันเท่าไรเชียว

จริงๆ แล้วไม่ว่าจะชนชาติใด ผู้หญิงและผู้ชายก็มีบทบาทไม่
ต่างกันหรอกลูก แต่แตกต่างกันที่ว่าคนจะตีความขึ้นมาอย่างไร
เท่านั้น ถึงน้ำตาลจะเป็นผู้หญิงสมัยใหม่และพร้อมที่จะก้าวเดินไป
พร้อมๆ กับผู้ชาย แต่น้ำตาลก็อย่าลืมว่า ผู้หญิงไทยเราต้องมีทั้ง
ความเป็นแม่ เป็นเมียและเป็นศูนย์รวมแห่งครอบครัวนะลูก”

“แม่คะ น้ำตาลรักแม่ที่สุดในโลกเลย”

“จะลูก แม่ก็รักน้ำตาลมากที่สุดเหมือนกัน แม่ดีใจนะที่ลูกสาวของแม่จะได้เป็นดีไซเนอร์มือทองของอาร์ندا”

คุณนี่มณฑลโอบกอดร่างบอบบางไว้ด้วยความรัก แม้จะหวังจะหวังลูกเพียงใดแต่เธอก็ต้องยอมรับว่าชีวิตของคนเรานั้นต้องดำเนินต่อไปตามวิถีชีวิตของตัวเอง เธอและคุณอารมณ์สามีก็ไม่ได้อยู่ค้ำฟ้า หากน้ำตาลไม่สามารถเลือกชีวิตที่จะดำเนินอยู่ได้ด้วยตัวเองได้ ถึงตอนนั้นทั้งเธอและคุณอารมณ์ก็คงจะไม่สามารถช่วยเหลืออะไรลูกสาวได้เลย สู้ให้น้ำตาลก้าวเดินตามที่เธอปรารถนาโดยที่มีพ่อแม่และครอบครัวคอยประคับประคองไปอย่างนี้จะดีกว่า เพราะหากลูกจะเจ็บที่เลือกทางที่ผิดพลาดอย่างน้อยก็ยังมีครอบครัวที่รอคอย

ฮาน่าโทรสั่งการไปที่อาร์نداในทันทีที่น้ำตาลตอบรับที่จะไปทำงาน โดยฮาน่าจะเนรมิตห้องเสื้อที่ใหญ่และทันสมัยที่สุดให้กับน้ำตาล ซึ่งน้ำตาลจะมีกำหนดบินไปอาร์نداพร้อมกับฮาน่าในสุดสัปดาห์นี้และอาจต้องเที่ยวไปเที่ยวมาระหว่างประเทศไทยและอาร์نداเพราะว่างานห้องเสื้อที่ฮาน่าวาดหวังไว้นั้นดูจะเป็นงานช้างสำหรับเธอ ทำให้น้ำตาลต้องอาศัยที่มงานจาก “นิตรวีเวตติ้ง” และ

มีแผนจะนำชุดเจ้าสาวสำเร็จรูปบางส่วนไปจัดแสดงก่อนที่จะรับตัดให้กับเจ้าสาวแห่งอาร์นดาจริง ๆ

โดยน้ำตาลจะมีทีมงานติดตามไปด้วย 2 คน และทีมงานอีกส่วนหนึ่งที่ต้องการให้เป็นสตรีของอาร์นดานั้น มิลานจะเป็นคนจัดเตรียมไว้ให้ เพราะข้อมูลประเพณีของอาร์นดาเป็นสิ่งสำคัญที่น้ำตาลต้องศึกษาลงลึกเพื่อให้การจัดเตรียมชุดสำหรับแต่ละชนเผ่าไม่ผิดพลาดหรือขัดข้อง

“ทราบว่าคุณหญิงจะเดินทางมาสุดัลป์ดาห์นี้หรือขอรับ”

“อืม.. ฮาน่าอยากมาคลอດลูกที่นี่ ที่อาร์นดา”

ซีคฟิรอสคลี่ยิ้มพร้อมตอบคำถามให้กับกลุ่มนักลงทุน รวมทั้งคณะรัฐมนตรีที่มาประชุมร่วมกันในวันนี้ สถานะทางการเมืองที่ปรับเปลี่ยนไปตามสมัยนิยมและความก้าวหน้าเทคโนโลยี ระบบการปกครองของอาร์นดาจึงต้องปรับเปลี่ยนให้มีความทันสมัยมากยิ่งขึ้น

ซีคฟิรอสในวันนี้จึงไม่ได้อยู่ในฐานะแห่งซีคผู้ปกครองสูงสุดแห่งอาร์นดาเพียงสถานะเดียวเท่านั้นแต่ในวันนี้เขากลับเป็นประธานาธิบดีหนุ่มที่น่าจับตามองและเนื้อหอมสุดๆ ในกลุ่มผู้นำ

ประเทศ ดังนั้นชีวิตส่วนตัวที่เคยปกปิดก็กลับต้องเปิดเผยตามสถานะไปด้วย ไม่เว้นแม้แต่เรื่องภายในครอบครัวที่สื่อมวลชนและกลุ่มนักลงทุนสามารถล้วงข่าวที่ท่านหญิงฮาน่าจะกลับสู่อาร์نداในวันเสาร์นี้ได้สำเร็จ

“อืม.. ท่านหญิงใกล้จะให้กำเนิดทายาทแห่งอาร์نداอย่างนี้แล้ว ท่านซึกก็ยังไม่คิดจะมีใครหรือคะ”

“ก็..กำลังมองๆ อยู่เหมือนกันครับ”

ดวงตาคมทว่าหวานนักเพราะสีทองอำไพที่เจืออยู่นั้น มองสบดวงตาคมสวยร้อนแรงของคนถามด้วยความหมายที่อยากให้อำนาจรับรู้เช่นเดียวกันซึ่งก็ได้ผลทุกครั้ง ผู้ชายอย่างซึกฟิรอสมีค่าแห่งการแย่งชิงจริงๆ แม้แค่ได้ควงแค่เพียงวันเดียวก็นับว่าคุ้มค่าแห่งการลงทุนเพราะผลของมันอาจทำให้ธุรกิจที่กำลังเจรจาได้รับการอนุมัติอย่างง่ายดาย

“อืม.. หากสิน่าคิดจะจองชุดเจ้าสาวคอลเลคชั่นแรก สิน่าต้องทำยังไงบ้างคะ”

“หึหึหึ..”

ซึกฟิรอสรู้สึกเข้าไปถึงใจแม้แต่เรื่องที่สิน่าคิดจะให้เป็นการลับก็ดูจะไม่เป็นความลับกับคนพวกนี้ เขาไม่ยากคิดถึงจุดที่

คนเหล่านี้ใช้ตมกลืนว่ามันจะแพลงแพลงแคไหนสำหรับชาวกรองที่
ส่งขายให้กับคนภายนอก หวังว่าครั้งนี้จะเป็นครั้งสุดท้ายที่คน
ภายนอกจะได้รู้เรื่องในครอบครัวของเขา

เสียงหัวเราะต่ำๆ ของชายหนุ่มผู้สูงศักดิ์ตรงหน้าทำให้ “ลี
น่า” ทายาทนักธุรกิจสาวสวยแทบอยากจะกระชากใบหน้าหล่อๆ นี้
เข้ามาจูบให้หายหมั่นเขี้ยว และเธออยากรู้ลึกกว่าภายใต้เรือนกาย
แข็งแกร่งนี้จะให้ความร้อนรุ่มได้มากมายแค่ไหน ผู้ชายที่แค่เย็นเฉียด
ใกล้ก็สามารถรับรู้ได้ถึงความร้อนแรงนั้น

“แค่คุณลีน่ามีคนที่คุณควรก็พอครับ”

แววร้อนแรงดังทะเลทรายยามเที่ยงวันที่มองสบมาทำให้ลีน่า
ต้องกัดริมฝีปากล่างอวบๆ ของตัวเองแน่น อารมณ์บางอย่างของเธอ
กำลังจะระเบิดออกแค่เพียงเสียงทุ้มที่แหบเล็กน้อยอย่างให้
ความรู้สึกเซ็กซี่เป็นบ้านั้น สายตาของเขาที่มองมามันแทบจะทำให้
เสื้อผ้าที่เธอสวมใส่อยู่นี้นมอดไหม้ต่อหน้าเขา

“อืม.. ลีน่าเจอแล้วล่ะ ใครคนนั้น”

“โห.. คุณน้องขา ให้เวลาพี่หนูนิดบ้างสิคะ นี้อะไรกันเปลี่ยนจากลาออกมาเป็นลูกคำกิตติมศักดิ์ได้ไม่ทันไร ออกคำสั่งกับพี่หนูนิดเสียแล้ว”

นิตรวีบ่นกระปอดกระแปดกับคนที่ยื่นทำหน้าอึ้งมึนอยู่ไม่ไกลนั้น เดิมทีเธอเสียต่าที่น้ำตาลจะลาออกและย้ายไปทำงานที่อาร์นดาตามที่เพื่อนสาวของเธอที่เป็นถึงน้องสาวผู้นำแห่งอาร์นดาเอ่ยชวน แต่เมื่อสถานการณ์นั้นกลับกลายเป็นว่า น้ำตาลต้องการนำเข้าสู่ชุดแต่งงานจากทางร้านที่ส่วนหนึ่งนั้นเป็นผลงานการออกแบบของเธอเองไปจัดแสดงที่เวดดิ้งแห่งใหม่ที่คาดว่าจะใหญ่ที่สุดในอาร์นดา ก็ทำให้นิตรวีแทบจะเหวี่ยงตัวกับเม็ดเงินมหาศาลที่เธอจะได้รับตอบแทน

อีกทั้งแบบชุดใหม่ๆ ที่น้ำตาลทิ้งไว้ให้และอีกหลายๆ แบบที่จะส่งมาให้ นิตรวีเวดดิ้งตัดส่งให้จนกว่าเวดดิ้งที่อาร์นดาจะเป็นรูปเป็นร่าง ก็ทำให้นิตรวีนอนฝันถึงกำไรอันงดงามได้เลย ดังนั้นแล้วไม่ว่าน้ำตาลต้องการอะไรเธอก็ต้องทำให้ได้ และเริ่มวาดฝันถึงผลกำไรมหาศาลที่หุ้นส่วนอย่างเธอจะได้รับ เพราะอย่างไรเสียแม้ไม่ได้ตัดชุดส่งไปให้แต่การจัดหาวัตถุดิบจำพวกผ้าไทยหลากหลายก็จะเป็น

อีกธุรกิจหนึ่งที่เธอสามารถต่อยอดจากเวดดิ้งที่น้ำตาลจะไปเป็นผู้บริหารหลักอย่างเต็มตัว

“น้ำตาลไม่รู้อะ ถ้าพี่หนูนิดหาคนให้น้ำตาลไม่ได้ พี่นั่นแหละที่ต้องไปกับน้ำตาลแทน ฮาน่าเขาริบบมากพี่หนูนิดก็รู้ไม่จั้นคงไม่ลั้งชุดของพี่หนูนิดไปจัดแสดงที่ร้านก่อนหรอ”

“จะจำ... ข้าน้อยยอมรับในคำบัญชาของท่านหญิงน้ำตาลทุกประการเจ้าคะ อะไรที่ท่านหญิงลั้ง ข้าน้อยก็จะริบตามอย่างไม่มีขัดข้อง พอใจมั๊ยเจ้าคะ”

“หึหึ.. พอใจมากจ้า.. แล้วไ้คะ วันนี้คนที่นัดไว้เขาจะมามั๊ย แล้วพี่หนูนิดคิดว่าไ้คะ เขาน่าจะผ่านหรือไม่ผ่าน”

“มันก็ขึ้นที่เรานะว่าจะให้เขาผ่านหรือไม่ผ่าน ถ้าเราไม่เลือกมากนักพี่ก็ว่าโอะ”

“หมายความว่าไ้คะ ไม่เรื่องมาก น้ำตาลต้องการคนทำงานนะคะ ไม่ต้องถึงกับเก่งมากก็ได้ขอแค่ให้มีพื้นฐานเรื่องการตัดเย็บมาบ้างเพราะยังไ้ให้น้ำตาลก็ออกแบบให้อยู่แล้ว ถ้าตัดเย็บไม่เรียบร้อยพี่หนูนิดก็รู้เ็นะว่าผลของมันจะออกมาเป็นยังไ้ ต้องเรียบ หรุ ดูดี ดูสง่า และจัดเก็บให้เรียบร้อยดงาม ไม่จั้นเราละแ่นคะ”

“บอกว่าโอก็โอดี”

นิตรวีรับคำเพราะคนที่เธอคัดมานั้นก็อยู่ในพื้นฐานที่ใช้ได้ และออกจะใช้ได้ดีเสียด้วย แต่จะให้รับไว้เองก็คงไม่ เพราะคนหนึ่งที่ดูเปรี้ยวเสียจนเกินงาม ส่วนอีกคนถึงจะดูเรียบๆ แต่ก็แฝงความไฮโซ หัวสูงไว้เยอะ มีหวังได้มีจิกกัดกันตลอดวันแน่ แต่ถ้าจะให้เลือกจริงๆ เธอก็คงจะเลือก “สินิน” สาวเปรี้ยวที่ชื่อไม่สมกับตัวเลขสัณนิษฐานคนนั้นมากกว่า

“นี่คุณน้ำตาลจ๊ะ และคนนี่สินิน คนนี้จิตราจ๊ะ”

“สวัสดีค่ะ ยินดีที่ได้รู้จักนะคะ และก็ยินดีอีกครั้งที่จะได้ร่วมงานกันค่ะ ยังไงน้ำตาลขอสอบถามในเรื่องข้อมูลส่วนตัวอีกครั้งนะคะ โอ๊ะ! ไม่ต้องเกร็งนะคะ น้ำตาลก็แค่อยากพูดคุยให้เป็นกันเองมากขึ้นนะคะ และอยากจะสอบถามถึงแรงจูงใจที่ทั้งสองคนอยากเดินทางไปกับน้ำตาลด้วยก็เท่านั้น นะคะ ไม่ต้องเกร็งและไม่ต้องกังวลใจ”

น้ำตาลเอ่ยนำก่อนจะมองสำรวจทั้งสองสาวตรงหน้าเธอ “สินิน” เธอดูเหมือนหญิงไทยที่มีรูปร่างสูงโปร่งดูเข้มแข็งและผมซอยสั้นแบบทอมๆ นั้นทำให้เธอดูเก๋ เธอไม่ได้เป็นผู้หญิงสวยจัดทว่าเครื่องแต่งการที่บ่งบอกถึงรสนิยมมันทำให้ดูรู้ว่าเธอเปรี้ยวน่าดู แต่จะ

เปรี้ยวเองตามธรรมชาติหรือว่าฉาบเปลือกให้เปรี้ยวเพื่อปกปิดอะไรบางอย่างนั้นน้ำตาลก็ไม่รู้ รู้แต่ว่าเธอน่ารักน่าคบ

และอีกสาวหนึ่ง “จิตารา” หญิงสาวคนนี้เธอสวย สวยมาก เสียด้วย หน้าตาคมขำแบบสตรีไทยทางภาคใต้ได้รับกับเรือนผมยาวสลวย เรือนร่างสูงโปร่งทว่ากลับมีส่วนเว้าส่วนโค้งสมส่วน น่าพิศน้ามอง และเธอดูเรียบบร้อยสมเป็นกุลสตรีไทยทุกระเบียดนิ้ว แต่ดวงตาคมขำนั้นน้ำตาลกลับรู้สึกว่ามันแฝงเอาไว้ด้วยความร้อนแรงที่พยายามปกปิดให้มืดที่สุด แต่อย่างไรเสียการใช้ชีวิตร่วมกันที่อาร์นดาจะเป็นสิ่งที่พิสูจน์ได้ว่า รูปร่างภายนอกกับสิ่งที่ประมวลคิดนั้นจะเป็นไปในทิศทางเดียวกันหรือไม่

สินินสาวเปรี้ยวตอบคำถามได้จะฉานเหมือนหน้าตา เธอต้องการไปที่อาร์นดาเพราะอยากเห็นโลกที่แตกต่างไปจากประเทศไทยบ้าง เธออยากมีอิสระในการใช้ชีวิตอย่างที่ใจฝันและด้วยค่าจ้างที่สูงกว่าเมืองไทยมาก ๆ นั้นทำให้เธอกล้าที่จะเสี่ยง ส่วนจิตารานั้น เธอมีเหตุผลที่ต้องการหนีจากครอบครัวใหญ่ในเมืองไทยที่มีแต่การแย่งชิงทรัพย์สินสมบัติระหว่างพี่น้อง และค่าจ้างก็เป็นแรงจูงใจสำหรับเธอเช่นเดียวกัน โดยเธอคิดว่าหากเก็บเงินได้สักก้อนคงพอที่จะพา

แม่ของเธอที่มีสถานะเป็นเมียน้อยออกมาซื้อบ้านอยู่ภายนอก
ครอบครัวใหญ่ที่เธอต้องการหลีกเลี่ยงได้

น้ำตาลยิ้มรับในสิ่งที่ทั้งสองสาวบอก เธอยินดีที่ทั้งสองคนจะ
มาร่วมงานพร้อมทั้งนัดแนะวันเวลาและสถานที่ในการออกเดินทาง
ที่จะมีถึงในวันเสาร์นี้

“น้ำตาลเอาจริงหรือ”

“โอ้! พี่หนูนิดคะ มาถึงขนาดนี้แล้วพี่ยังจะมาเฝ้าน้ำตาลเล่น
อีกหรือ หรือไม่อยากได้คะ งานนะ”

“อยากได้ซีจ๊ะ และอย่าลืมของแถม”

“อะไรคะ ของแถม”

น้ำตาลทำหน้าตาใสซื่อเพราะไม่เข้าใจจริงๆ ในสิ่งที่นิตรวิพุด

“ก็ท่านซี้คสุดหล่อ ประธานาธิบดีเนื้อหอมฉุยไงจ๊ะ”

“โอ้! น้ำตาลก็คิดว่าอะไร เรื่องนั้น ถ้าพี่หนูนิดกลัวก็เอาเลย
คะ แต่ต้องครักซ์ของท่านซี้คแต่ละคน.. เชือดนึ้มๆ นะจ๊ะ”

น้ำเสียงหวานก็ตามแต่นิตรวิกัลรับรู้สักรู้ได้ว่านั่นไม่ใช่การพูด
เล่นเลยสักนิด รอยยิ้มแหยๆ ปนชายงขนจึงส่งออกไปให้น้ำตาล
ต้องหัวเราะร่วนเพราะขำกับทำที่นั่น

“เรียบบร้อยมัย.. อืม.. เก่งมาก แล้วจะให้รางวัล.. อยากรู้จักต้องมาเร็วๆ มาก่อนวันเสาร์ก็ยังมี หึหึหึ.. OK. แล้วเจอกัน ดูแลหลานชายของพี่ด้วยนะ”

นิ้วมือกดปิดสัญญาณโทรศัพท์ทว่าริมฝีปากบางระเรื่อตั้งอัสตรึงกับแยมยิ้ม “ชาวดี” ที่सान่าบอกช่างดีเสียจริงๆ แค่วันเสาร์นี้เท่านั้นเขาก็จะได้พบ ใครคนหนึ่งทีรอคอย เจ้าของใบหน้านั้นจิ้มลิ้มที่ไม่น่าเชื่อว่าจะมีอิทธิพลกับตัวเขามากมายขนาดนี้ คนอย่างซัคฟีรอสกลับเป็นเอามากกับคำที่เรียกได้ว่าเป็น “รักแรกพบ” ทว่ามันก็เป็นไปได้แล้วนี่ คนแสนชนที่ขโมยเอาหัวใจของเขากลับประเทศไทยไปด้วย กำลังจะมาเยือนอาร์ันดาอีกครั้งในรอบ 4 เดือนที่จากไป 4 เดือนที่การสื่อสารทุกอย่างถูกตัดขาด ไม่รับโทรศัพท์ ไม่ตอบกลับอีเมล ไม่มีช่องทางใดที่จะสื่อสารได้จนทำให้ต้องลงงานไปแอบดู

“มาถึงเมื่อไหร่จะต้องถูกทำโทษ แน่นนอน หึหึหึ.. น้ำตาล จะหวาน.. แคไหน”

กลิ่นหอมกรุ่นของผิวเนื้อขาวอมชมพูจนดูระเรื่อไปทั้งใบหน้าและผิวที่พันเสื้อผ้านอกมานั้นมันทำให้ทุกครั้งที่นึกถึงก็อดไม่ได้ที่จะต้องอมยิ้มออกมา ทำไมเธอถึงไม่อ่อนหวานเหมือนรูปร่างหน้าตาอะ ไม่สิ.. แคกับเขาเท่านั้นที่เธอเป็น

